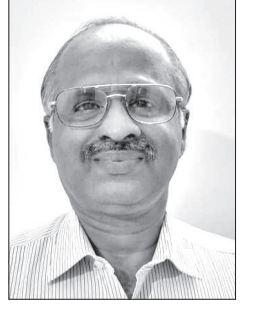

தந்தை பெரியாரின் அணுகுமுறை

முனைவர் **நம்.சீனிவாசன்**

இயக்குநர், பெரியார் சிந்தனை உயராய்வு மய்யம்,
பெரியார் மணியம்மை அறிவியல் மற்றும்
தொழில்நுட்ப நிறுவனம்,
வல்லம், தஞ்சாவூர்.

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

தந்தை பெரியாருடைய செயல்பாடுகளை உற்று நோக்கி, அவரின் அணுகுமுறையை உலகிற்கு உணர்த்துவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். கொள்கையைச் செயலாக்கப் பல்வேறு வழிமுறைகள் உண்டு. காலத்திற்கேற்ப, சூழலுக்கேற்ப, எதிரிகளின் விபூகத்திற்கேற்ப அணுகுமுறைகளை மாற்றவேண்டி வரும். தன் அணுகுமுறையைப் பெரியார், பகத்சிங்கின் 'நான் ஏன் நாத்திகன் ஆனேன்' என்னும் புத்தகத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டதற்குப் பின்னர் தான் கைக்கொண்டாரா என்பதனை ஆய்வு நோக்கில் இக் கட்டுரை ஆராய்கிறது. உருசியாவிற்குச் செல்வதற்கு முன்பும், சென்று வந்த பின்பும், பெரியார் மேற்கொண்ட பொதுவுடைமைப் பிரச்சாரத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை நோக்கி, 'குடிஅரசு' இதழ் வழியான அணுகுமுறைகளை ஆய்கிறது.

'மாறுதல் குற்றமில்லை என்னும் கோட்பாடு' பெரியாரின் அணுகுமுறையாக விளங்கியதை விவரிக்கும் இக்கட்டுரை, சமூகத் துறையில், மதத் துறையில், அரசியல் துறையில், கல்வி-கலை இலக்கியத் துறையில், பொருளாதாரத் துறையில் என்று பல்வேறு அணுகுமுறைகளை நோக்குகிறது. ஒருநாளும் வன்முறையை

ஆதரிக்கும் அணுகுமுறை ஏன் கொண்டதில்லை என்பதனையும் இக்கட்டுரை ஆய்கிறது. இயக்கம், இதழ்கள், இயக்கத்தவரின் குழந்தைகள் என்று பல்வேறு பெயர் சூட்டல்களில், பெரியாரின் அணுகுமுறையை ஆய்கிறது. பணத்தின் மீதான பெரியாரின் அணுகுமுறை, மொழியைப் பற்றிய அணுகுமுறை, பிறரைப் பாராட்டுவதில் பெரியாரின் அணுகுமுறை, போராட்ட அணுகுமுறைகளை ஆய்ந்து, மேலும், பத்திரிகை, பிரச்சாரம், வசவு எதிர்கொள்ளல், கருத்துரிமை, கருத்து மாறுபாடு கொண்டவர்களுடனான உறவு என்று பெரியாரின் பல்வேறு அணுகுமுறைகளை ஒப்பிட்டு, எல்லா அணுகுமுறைகளின் அடித்தளத்திலும், உண்மை என்கிற அடிநாதமே தந்தை பெரியாரின் ஆதார அணுகுமுறை என்று இக்கட்டுரை நிறுவுகிறது.

நோக்கம்

தந்தை பெரியார் சிந்தனையாளர்; பிரச்சாரகர்; களப் போராளி. 95 ஆண்டு காலம் வாழ்ந்தவர். அறுபதாண்டு கால பொது வாழ்வுக்குச் சொந்தக்காரர். தனக்குச் சரி என்று பட்டதைத் தயங்காமல் எடுத்துரைத்தவர். பெரும்பான்மையான மக்கள் ஏற்கத் தயங்குகின்ற கருத்துகளை இடைவிடாமல் பிரச்சாரம் செய்தவர். எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியிலே வாழ்ந்தவர். எதிர்நீச்சல் போட்டே பழகியவர்.

இயக்கம் நடத்தியவர். துரோகிகளால் துன்பப்பட்டவர். ஏராளமான அனுபவங்களைப் பெற்றவர். ஈரோடு நகரின் முக்கியஸ்தராகத் திகழ்ந்தவர்.

காங்கிரஸ் கட்சியில் இணைந்து பணியாற்றியவர். சுயமரியாதை இயக்கம் கண்டவர். நீதிக்கட்சியின் தலைவரானார். திராவிடர் கழகமாக மாற்றியமைத்தவர்.

15 போராட்டங்களை நடத்தினார். 19 முறை சிறை சென்றார். இரண்டு ஆண்டுகள் சிறையில் இருந்தார். பத்திரிகைகள் நடத்தினார். முதலமைச்சர் பதவியை ஏற்க மறுத்தார். நாடு பல சுற்றினார். சுதந்திரமாகக் கருத்து அறிவித்தார். அரசியல் கட்சிகளை ஆதரித்தார். ஆதரித்த கட்சிகளை எதிர்த்தார். ஆட்சிகளை ஆதரித்தும் எதிர்த்தும் தம் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்திட முயற்சித்தார். கட்சிக்காரராக இல்லாமல், கொள்கைக்காரராகவே பெரியார் வாழ்ந்தார். அவருடைய செயல்பாடுகளை உற்றுநோக்கி, பெரியாரின் அணுகுமுறையைக் கண்டுபிடித்து, உலகிற்கு உணர்த்துவதே இவ் ஆய்வுக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பக்தசிங் எழுதிய புத்தகத்தை மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டபோது...

கார்ல் மார்க்ஸ், பிரெட்ரிக் ஏங்கல்ஸ் இருவரும் இணைந்து எழுதிய பொதுவுடைமை அறிக்கை, லண்டனில் 1848 பிப்ரவரி 21ஆம் நாள் வெளியிடப்பட்டது.¹ இவ்வறிக்கையை முதன்முதலில் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டவர் தந்தை பெரியார்தான். தந்தை பெரியார் ரஷ்யா செல்வதற்கு முன்பே தம் 'குடிஅரசு' இதழில் 04.10.1931லிருந்து தொடர் கட்டுரைகளாக வெளியிட்டார்.

பெரியார் அய்ரோப்பிய நாடுகளுக்குச் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டார். புறப்பட்டது 13.12.1931. திரும்பியது 11.11.1932. பயண நாள்கள் 335. அதிக காலம் தங்கியது ரஷ்யாவில்; 19.04.1932 முதல் 17.05.1932 வரை 29 நாள்கள். சோவியத் யூனியனில் குடிமகனாக வேண்டி அரசாங்கத்திடம் பெரியார் விண்ணப்பித்துக் கொண்டார். ரஷ்யா, பெரியாருக்குக் கவுரவக் குடியுரிமை வழங்கியது. 13.11.1932லிருந்து தோழர் எனும் சொல்லைப்

பயன்படுத்துமாறு பெரியார் கேட்டுக்கொண்டார். சுயமரியாதை இயக்கம் சமதர்மத் தத்துவங்களையும், பொதுவுடைமைக் கொள்கைகளையும் தீவிரமாகப் பரப்பியது. 26.11.1933இல் ஈரோட்டில் நடைபெற்ற மாநாட்டிற்குப் பெயர் 'சுயமரியாதைச் சமதர்ம மாநாடு'. 'குடிஅரசு' இதழ் நின்றபோது தொடங்கிய பத்திரிகைக்குச் சூட்டிய பெயர் 'புரட்சி'. பெரியாரின் பத்திரிகைகள் பொதுவுடைமையை, தொழிலாளர்கள் நலனை, தொழிலாளர்கள் இயக்கத்தினை வேலை நிறுத்தத்தினை, ரஷ்ய நாட்டின் மேன்மையினை, பொருளியல் சிந்தனையினை, சமதர்மப் போரினை, புரட்சியினை, மே தினச் சிறப்பினை, கூட்டுறவின் தேவையினை, தொடர்ந்து எழுதி வந்தது.

பிரிட்டிஷ் அரசு இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை 1934இல் தடை செய்தது. சுயமரியாதை இயக்கத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்று தருணத்தை எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்த எதிரிகளுக்கும் பார்ப்பனர்களுக்கும் இச்சூழல் பொருத்தமாய்த் தோன்றிற்று. பிரிட்டிஷ் சர்க்காருக்குப் பொய்க் கடிதங்கள் பறந்தன. பெரியாருக்குச் சோவியத் அரசாங்கத்திடமிருந்து ரகசியமாய்ப் பணம் வருகிறது; அவர் சோவியத் அரசின் தூதர்; வேவுக்காரர்; அந்நிய நாட்டின் எடுபிடி; அந்நிய நாட்டுக் கொள்கைகளைப் பரப்பும் பிரச்சாரகர் என்று அவதூறுகளை அள்ளி விட்டனர். இந்நிலையில் பெரியார் தம் கொள்கைக்கேற்ப பக்தசிங் எழுதிய, 'நான் ஏன் நாத்திகள் ஆனேன்?' என்ற நூலைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டார்.

'நான் ஏன் நாத்திகள் ஆனேன்?' என்பது பக்தசிங், லாகூர் சிறைக் கோட்டத்திலிருந்து, அவரது தந்தைக்குக் காவல்கூட அதிகாரிகளின் அனுமதியுடன் எழுதிய கடிதமாகும். 23.3.1931இல் பக்தசிங் தூக்கிலிடப்பட்டார். அதன்பின், 27.9.1931 பஞ்சாபி மொழியிலும் 'ஜனங்கள்' என்னும் ஆங்கில நாளிதழிலும் வெளியானது. இந்நூலினைப் பக்தசிங் எழுதக் காரணம் உண்டு. சிறையில் தலைமை வார்டன் சர்தார் சிங் மதநம்பிக்கை கொண்ட சீக்கியர். சீக்கியர்களின் புனித நூலான 'குத்னா'வைப் பக்தசிங்கிடம் கொடுத்து, "கடைசி நேரத்திலாவது படி; கடவுளை நினை" என்றார். பக்தசிங் பணிவோடு பதில் சொன்னான். "உம்மை தந்தை போல் மதிக்கிறேன். கடவுளை நானும் மறுக்கிறேன்" என்றார். அடுத்து, பாபா ரந்தீர்சிங் லாகூர் சிறையில் பக்தசிங்கைச் சந்திக்கிறார்.

கடவுள் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்த முயற்சிக்கிறார். தோல்வியைத் தழுவுகிறார். அவர் பொறுமையிழந்து இகழ்ச்சியாக, “தலைக்கிறுக்குப் பிடித்து அகம்பாவத்துடன் கடவுளுக்கும் உனக்குமிடையே ஒரு கறுப்புத் திரையைத் தொங்கவிட்டிருக்கிறாய்” எனப் புழுங்கினார். அவருக்குப் பதில் கூறும் விதத்தில் எழுதிய கட்டுரையே, ‘நான் ஏன் நாத்திகள் ஆனேன்?’

தோழர் ப.ஜீவானந்தம் இந்நூலினை மொழிபெயர்த்தார். “உண்மை விளக்கம்” அச்சகத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. பதிப்பாசிரியர் ஈ.வெ.கிருஷ்ணசாமி. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் இந்தியன் பீனல்கோட் 124-ஏ செக்ஷன்படி ராஜதுவேஷக்குற்றம்சுமத்தி, மொழிபெயர்த்ததற்காக தோழர் ப.ஜீவானந்தம் அவர்களையும், பிரசுரித்ததற்காக ஈ.வெ.கிருஷ்ணசாமி அவர்களையும் கைது செய்து சிறையில் அடைத்தது.²

பெரியார் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் தலைவர். சுயமரியாதை இயக்கத்தைப் பற்றி சர்க்காரார் மனதில் எப்படியோ தப்பு அபிப்பிராயம் ஏற்பட்டுவிட்டது. சுயமரியாதை இயக்கத்தை எப்படியாவது அடக்கி அழித்துவிட வேண்டும் என்று தீர்மானித்து விட்டார்கள். இதனை பெரியார் தெரிந்து கொண்டார்கள். பெரியாருக்கு ரஷியாவிலிருந்து பணம் வருவதாகவும், பெரியார் ரஷிய ஒற்றன் என்றும் சந்தேகப்பட்ட பிரிட்டிஷ் சர்க்கார், பெரியாரைக் கண்காணிக்க மாதம் இருநூறு ரூபாய் செலவில் சுருக்கெழுத்து சி.அய்.டி. சப்-இன்ஸ்பெக்டரை நியமித்தது.

பெரியார் அனுப்புகின்ற கடிதங்களையும் பெரியாருக்கு வருகின்ற கடிதங்களையும் இரகசியமாய் உடைத்துப் பார்க்க ஒரு சி.அய்.டி. சப்-இன்ஸ்பெக்டர், வீட்டு வாசலில் போலீஸ் சேவகர்கள், அலுவலக வாசலிலும் போலீஸ் சேவகர்கள், பெரியாரின் நடமாட்டத்தை - போக்குவரத்தைப்பின் தொடர்ந்து கவனிக்க சில போலீஸ் கான்ஸ்டபிள்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். வீடும் அலுவலகமும் பலமுறை சோதனை இடப்பட்டன.³ இயக்கத்தை அடக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு பெரியார் மீதும் தங்கை கண்ணம்மாள் மீதும் பல வழக்குகள், அபராதங்கள், தண்டனைகள். இயக்கத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும்; கொள்கையினைப் பரப்ப

வேண்டும்; சோதனைக் கட்டத்தைக் கடக்க வேண்டும் என்பதற்காக, பெரியார் தீவிரமாகச் சிந்தித்தார். வியூகம் அமைத்தார். அதுதான் அய்யாவின் அணுகுமுறை.

31.3.1935 ‘குடிஅரசு’ இதழில் பெரியார் எழுதிய அறிக்கை அவர்தம் அணுகுமுறையைப் புலப்படுத்துகிறது.

ஈ.வெ.கிருஷ்ணசாமியும், ப.ஜீவானந்தமும் மன்னிப்புக் கேட்டு விடுதலை பெறுகிறார்கள். தந்தை பெரியார் எழுதுகிறார், “இந்தப்படி இரு தோழர்களும் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு விடுதலை அடைந்தார்கள் என்பதற்கு அவர்களே முழு ஜவாப்தாரிகள் அல்ல என்பதையும், பெரும்பான்மையான அளவுக்கு நானே ஜவாப்தாரி என்பதையும் முதலில் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்” என்கின்றார். புத்தகத்தை வெளியிட வலியுறுத்தியவர் பெரியார்; மன்னிப்புக் கேட்கச் சொன்னவர் பெரியார். எனவே, ‘நானே ஜவாப்தாரி’ என்கின்றார். இதனை, ‘பெரியாரின் அறிவு நாணயம்’ என்றும், ‘தலைவருக்குள்ள தலைசிறந்த பண்பாடு’ என்றும் பாராட்டுகின்றார் திராவிடர் கழகத் தலைவர் கி.வீரமணி அவர்கள்.⁴

இயக்கத்திற்கு ஆபத்து வந்தபோது பெரியார் என்ன சொன்னார்? எப்படி நடந்துகொண்டார்? இயக்கத்தில் கலந்து வேலை செய்த தொண்டர்களில் சிலர் உற்சாகத்தைக் காட்டிக் கொள்ளும் முறையில் தலை-கால் தெரியாமல் வேகமாகப் பேசினார்கள். அதைப் பார்த்த போலீசார் சர்க்காருக்கு குறிப்பு அனுப்பினார்கள் என்று பேசினார். “இயக்கம் வளர்ச்சியடைய முடியாமல் போகவும், சர்க்காரின் கடுமையான அடக்குமுறைக்கு ஆளாகுமே என்கின்ற பயத்துக்கும் இடம் தந்ததால், இயக்கப் பிரமுகர்களின் இரண்டொரு யோசனைக்கு இணங்கி, இதைப் பற்றி சர்க்காரிலேயே சில பொறுப்புள்ள அதிகாரிகளைக் கண்டு பேச வேண்டிய அவசியத்திற்கு உள்ளானேன்” என்று பெரியார் ஒளிவு மறைவு இல்லாமல் வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்கின்றார்கள்.

‘பொறுப்புள்ள அதிகாரிகளைச் சந்தித்துப் பேசினேன்’ என்று கூறும் பெரியார், என்ன பேசினார் என்பதையும் வரிசைப்படுத்தி அடுக்குகின்றார்.

- ▶ " எனக் கும் ரஷியா விற்கும் பணப் போக்குவரத்து இல்லை.
- ▶ பிரச்சார சம்பந்தம் ஏதும் இல்லை.
- ▶ சுயமரியாதை இயக்கம் சட்ட மறுப்பு இயக்கமல்ல.
- ▶ சர்க்காரோடு ஒத்துழையா இயக்கமல்ல.
- ▶ சட்டத்தையும் சமாதானத்தையும் மதியாத இயக்கமல்ல.
- ▶ இயக்கம் தொடங்கியது முதல் இன்றுவரை பல மாநாடுகளில் தீர்மானிக்கப்பட்டு இருக்கும் வேலைத் திட்டம் தீர்மானங்கள் யாவும் சட்ட வரம்பிற்கு உட்பட்டு நடத்தும் காரியங்களே".

என்ற நியாயத்தை - உண்மையை எடுத்துரைத்துவிட்டு மேலும் ஒரு கருத்தைப் பணிவோடு சொல்கின்றார். "மற்ற சட்டவிரோதமாக அல்லது ராஜதுவேஷமுண்டுபண்ணுவதற்காக பதிப்பிக்கப்பட்டதென்றோ, பேசப்பட்டதென்றோ, ஏதாவது காட்டப்படுமானால் அதற்குப்பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருப்பதாகவும் ஒப்புக் கொண்டேன்."

பெரியாரின் அக்கறையும் இயக்கத்திற்கு கேடு நேர்ந்து விடக் கூடாது என்ற பொறுப்புணர்ச்சியும் காண முடிகிறது.

பெரியார் மன்னிப்பு கேட்டார், பின்வாங்கிவிட்டார் என்று சிலர் கூறக் கூடும். அதற்கானக் காரணத்தையும் பெரியார் விளக்குகிறார்.

"இராஜதுவேஷமான விஷயம் என்று சர்க்கார் முடிவு செய்துவிட்டார்கள் என்பதையும், அது எப்படியும் ராஜதுவேஷமான விஷயம் என்று தீர்ப்புப் பெறும் என்பதையும் விவகாரம் பேசுவதில் பயன் ஏற்படாது என்பதையும் உணர்ந்தேன்" என்று கூறும் பெரியார் ஒரு முடிவுக்கு வருகிறார். "ஓர் அளவுக்கு சர்க்காருடன் ராஜி ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்கின்ற ஆசையின் மீதே பொருளாதார விஷயத்தில் சமதர்மக் கொள்கையைப் பிரச்சாரம் செய்வதில் சர்க்காருக்கும் ஆட்சேபனை இல்லை என்றும், ஜாதி, மத சம்பந்தமான

விஷயங்களில் வேறு ஜாதி மதக்காரர்கள் மனம் புண்படும்படியோ அவமானப்படும்படியோ அவமானம் ஏற்படும்படியோ என்று இல்லாமல் ஜாதி மத கண்டனங்கள் செய்து கொள்ளலாம் என்றும் முடிவுக்கு வந்தேன்.

சர்க்காரோடு இந்த மாதிரியான ஒரு சமாதானம் முடிவுக்கு வராத பட்சம் சர்க்காருக்கும் நமக்கும் வீண் தொந்தரவும் மனக் கசப்பும் ஏற்பட்டே தீரும் என்கின்ற நிலையில், மற்ற ஆதாரங்களும் முயற்சிகளும் நிலைமைகளும் இருந்ததால், நான் இந்த சமாதானத்துக்கு வரவேண்டியதாயிற்று. ஆகவே, இதன் பலன் என்னவானாலும் அதற்கு நானே பொறுப்பாளி என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்."

பெரியார் பழியை யார் மேலேயும் போடவில்லை. உண்மை நிலவரத்தை வெளிப்படையாக எடுத்துரைத்துவிட்டு, "சில இளைஞர்களுக்கு இது கேவலமாகத் தோன்றலாம். நாம் இயக்க சம்பந்தமாக நமது கொள்கைகளிலோ திட்டங்களிலோ, எதையும் விட்டுக் கொடுத்து சமாதானம் செய்து கொண்டதாக எனக்குப் படவில்லை; ஆதலால் யார் எப்படி நினைத்தாலும் - நமக்கு ஒன்றும் முழுக்கிப் போய் விடாது என்று தைரியமாகச் சொல்லுகிறேன்" என்றுரைத்த பெரியார் சர்க்காருடன் சமாதானம் செய்து கொண்டதால் இயக்கம் அதிர்ந்து போகும் என்று யாராவது நினைப்பார்களானால், அவர்களுக்குச் சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டு நேரத்தைக் கெடுத்துக் கொள்வதைவிட, சற்று பொறுமையாய் இருந்து பாருங்கள் என்று சொல்லி விடுவது புத்திசாலித்தனமான காரியமாகுமென்றே நினைக்கிறேன்."

பெரியாருக்கு இயக்கத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற கவலை இருந்தது. கொள்கையில் சமரசத்திற்கு இடமில்லை. கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்த பல்வேறு முறைகள் உண்டு. காலத்திற்கேற்ப, சூழலுக்கேற்ப, எதிரிகளின் விபூகத்திற்கேற்ப அணுகுமுறைகளை மாற்ற வேண்டிய அவசியம் நேரும். பெரியார், 'சர்க்காருக்கும் நமக்கும் வீண் தொந்தரவும் மனக் கசப்பும்' நீங்க சமாமானத்துக்கு வந்தார். இதை ஏற்காதவர்கள் இயக்கத்தில் இருக்கக் கூடும். பெரியார் சொல்கிறார், "பலர் இயக்கத்தை விட்டுப் போய்விடுவதாகவும் சொல்லலாம். இவை

எல்லாம் எந்த - எப்படிப்பட்ட இயக்கத்துக்கும் ஒவ்வொரு சமயங்களில் இயற்கையேயாகும். பழைய வாலிபர்கள் ஆள்கள் கழிதலும், புதிய வாலிபர்கள் ஆள்கள் புகுதலும் குற்றமல்ல, கால இயற்கையேயாகும்.” இந்தத் துணிச்சல் தலையாய தலைமைப் பண்பாகும். தொண்டர்களை, மக்களை வழி நடத்தக் கூடியவர்தான் தலைவராக இருக்க முடியுமே தவிர, தொண்டர்களின் பின்னால் ஓடக் கூடியவர்கள் தலைவராக இருக்க முடியாது.

▶ இயக்கத்தின் மீது ராஜதுவேஷ குற்றம் சுமத்தப்படுகிறது. தந்தை பெரியாரின் அணுகுமுறை இயக்கத்தைக் காப்பாற்றுகிறது. என்ன அணுகுமுறை?

▶ ராஜதுவேஷத்தை உண்டாக்கவோ, அதைப் பிரச்சாரம் செய்யவோ எண்ணங்கொண்டு அப்புத்தகம் பிரசுரிக்கவில்லை என்கிறார் பெரியார். போரிலே வெற்றி பெற வேண்டும் என்பதற்காகச் சற்று பின்வாங்கும் சூழ்நிலையும் சில நேரங்களில் ஏற்படுவதுண்டு. அந்தப் பின்வாங்கல் தோல்வி அல்ல. இயக்கத்தைக் காப்பாற்ற, கொள்கையினைத் தொடர்ந்து நிறைவேற்றிட, தலைமை மேற்கொள்ளும் ஓர் அணுகுமுறை ஆகும். எதிர்த்து, கனல் தெறிக்க வசனம் பேசி, இயக்கத்தைக் குழிதோண்டிப் புதைத்துவிட்டு, வீரன் என்று பட்டம் சூட்டிக் கொள்வதால் விளையும் பயன் யாது? பிரச்சினை வந்தபோது சற்று பின்வாங்கும் அணுகுமுறையைப் பெரியார் மேற்கொண்டார்.

▶ ஈ.வெ.கிருஷ்ணசாமியும், ப.ஜீவானந்தமும் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டு வெளியே வந்து விட்டனர். இங்கேயும் பெரியாரின் அணுகுமுறை தோழர்களைப் பழிச் சொல்லுக்கு ஆளாக்காமல் நானே ஜவாப்தாரி என்று முழுப் பொறுப்பையும் பழியையும் சுமக்கிறார்.

▶ எதிரிகளின் சூழ்ச்சி, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தாரின் அய்யம், தண்டனைக்குள்ளாக்குவது என்ற அரசின்

முடிவு, இயக்கச் செயல்பாடு குறித்த விளக்கம், மன்னிப்புக் கோர வேண்டிய சூழல் என்ற எல்லாவற்றையும் ‘குடிஅரசு’ இதழ் வழியாகத் தோழர்களுக்கு வெளிப்படையாகத் தெரிவிப்பது பெரியாரின் அணுகுமுறை.

▶ இயக்கச் செயல்பாடுகளில் சிலருக்கு அதிருப்தி ஏற்படக் கூடும். கொள்கை போயிற்று; தீவிரம் போயிற்று; இயக்கம் அழியப் போகிறது என்று குடம் குடமாய் கண்ணீர் சிந்துவார்கள். தலைமையின் செயல்கண்டு வெட்கப்படுவதாய் துக்கிப்பார்கள். அப்போது பெரியாரின் அணுகுமுறை என்ன? “அவர்களுக்குச் சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டு நேரத்தைக் கெடுத்துக் கொள்வதை விட சற்று பொறுமையாய் இருந்து பாருங்கள் என்று சொல்லி விடுவது புத்திசாலித்தனமான காரியமாகுமென்றே நினைக்கிறேன்.”

▶ இயக்க நலனுக்காக மேற்கொள்ளப்படும் உத்திகளினால் பலர் சங்கடப்படக் கூடும். இயக்கத்தில் இருப்பதே சுயமரியாதைக்கு இழுக்கு என்பார்கள். பலர் இயக்கத்தை விட்டுப் போய்விடுவதாகவும் சொல்வார்கள். அப்போது பெரியாரின் அணுகுமுறை என்ன? “பழைய வாலிபர்கள் ஆள்கள் கழிதலும், புதிய வாலிபர்கள் ஆள்கள் புகுதலும் குற்றமல்ல, கால இயற்கையேயாகும்.”

▶ இயக்கம் இருக்கும் தலைமை மாறிக்கொண்டே இருக்கும். இந்தச் சிக்கல் - பிரச்சினை வந்து கொண்டே இருக்கும். அப்போது அய்யாவின் அணுகுமுறை தலைமைக்கு வழிகாட்டக்கூடிய பாடமாக இருக்கும்.

ஆளுங்கட்சி ஆதரவாளரா?

பெரியார் நீதிக்கட்சியின் ஆட்சியை ஆதரித்தார். காமராசர் முதல்வரானவுடன் காங்கிரஸ் ஆட்சியை ஆதரித்தார். அண்ணா முதல்வரானவுடன் திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியினை ஆதரித்தார். அண்ணா மறைவுக்குப் பின் கலைஞர் தலைமையிலான தி.மு.க. ஆட்சியினை ஆதரித்தார். ஆளுங்கட்சி

ஆதரவுதான் பெரியாரின் நிலைப்பாடா? என்ற வினா எழக் கூடும்.

ராஜகோபாலாச்சாரியார் 1937-1939 ஆட்சியில் இருந்த போதும், 1952-1954 ஆட்சியில் இருந்தபோதும் பெரியார் கடுமையாக எதிர்த்தார். போராட்டங்களை நடத்தினார். 1938ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம், 1954ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற குலக்கல்வித் திட்ட எதிர்ப்புப் போராட்டம் ராஜகோபாலாச்சாரியார் பதவி விலக காரணமாயிற்று.

பெரியாரின் அணுகுமுறை குறித்து அறிந்துகொண்டால் குழப்பம் தெளியும். தெளிவு பிறக்கும். “என்னுடைய கொள்கையை ஏற்றுச் செயல்படுகின்றவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களை ஆதரித்து வேலை வாங்கிக் கொள்ளுவேன்” என்கிறார் பெரியார். எந்த ஆட்சிக்காகவும் முதல்வருக்காகவும் பெரியார் தம் கொள்கையை மாற்றிக் கொண்டதில்லை. ஆனால், அந்தந்த ஆட்சியினையும் முதல்வர்களையும் தம் கொள்கையினை நிறைவேற்ற பெரியார்பயன்படுத்திக் கொண்டார் என்பதுதான் வரலாறு. “இவர், தாம் பிடித்த காரியத்தைச் சாதிக்கும் குணமுடையவர். இவரைப் பிறர் எளிதில் தம் கொள்கைக்குக் திருப்பிவிட முடியாது” என்பது சாமி.சிதம்பரனாரின் கூற்றாகும்.⁵

மாறுதல் குற்றமில்லை

பெரியாரின் வாழ்விலே, அணுகுமுறைகளிலே, திட்டங்களிலே மாறுதல்களைக் காண முடிகிறது. காலவரிசைப்படி தொகுத்துப் பார்க்கும்போது வளர்ச்சியைக் கண்டறியலாம்.

- ▶ நீதிக்கட்சியை முதலில் எதிர்த்தார்; பிறகு ஆதரித்தார்.
- ▶ காந்தியடிகளை முதலில் ஆதரித்தார்; பிறகு எதிர்த்தார்.
- ▶ இந்தியைக் கற்பிக்க பள்ளிகளை நடத்தினார்; பிறகு இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டங்களை நடத்தினார்.
- ▶ தோளில் சுமந்து கதர் துணிகளை விற்றார்; பிறகு கதர் புரட்டை அம்பலமாக்கினார்.

▶ மதுவிலக்குக்கு ஆதரவு; பிறகு மதுவுக்கு ஆதரவு.

▶ காந்திக்கு எதிர்ப்பு; அவர் மறைந்தபோது காந்தி தேசம் என்று பெயர் சூட்டக் கோரல்.

▶ காங்கிரஸ் எதிர்ப்பு; காமராசர் ஆதரிப்பு.

▶ தி.மு.க. எதிர்ப்பு; தி.மு.க. ஆதரவு.

▶ இந்தி எதிர்ப்பு; இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்திற்கு எதிர்ப்பு.

மேற்சொன்னவற்றை மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது பெரியார் முரண்படுவது போலத் தோன்றலாம். பெரியாரியலில் மூழ்கி, உள்வாங்கி உணர்ந்தால் மட்டுமே பெரியாரின் உள்ளத்தை - தெளிவை - சிந்தனை வளர்ச்சியை உணர இயலும். இல்லையெனில் ஆய்வாளர் ஒருவர், தவளையின் ஒரு காலை வெட்டிய பின் ‘குதி’ என்று கூற, தவளை குதித்தது. நான்கு கால்களையும் வெட்டிய பின் ‘குதி’ என்று கூற குதிக்கவில்லை. ஆய்வாளன் முடிவு எழுதினான், “தவளையின் நான்கு கால்களை வெட்டிவிட்டால் தவளைக்கு காது கேட்காது” என்று. அந்தக் கதையின் அறிவற்ற நிலையே ஆய்வுக்கு ஏற்படும்.

அணுகுமுறையிலே - திட்டங்களிலே மாறுதல் என்பது தவிர்க்க முடியாதது. மாறாதவன் உலக வாழ்க்கைக்குத் தகுதியுடையவன் அல்லன். மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது என்பதை அறிஞர்கள் பலரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

‘அடிக்கடி நிலைப்பாடு மாற்றம்’ பற்றி பெரியாரிடம் கேள்வி கேட்டபோது, ‘எந்த மனிதனும் ஒரே நிலைமையில் இருக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் ஏன் ஆசைப்படுகிறீர்கள்?’ என்று பதிலுரைத்த பெரியார், “மாறுதல் முற்போக்குள்ளதா? பிற்போக்குள்ளதா? அதனால் மக்களுக்கு நன்மையா? தீமையா? என்பன போன்றவற்றைக் கவனிக்க வேண்டியது அறிவாளிகளின் கடமையாகும்” என்றார்.

“நான் எனது பொதுவாழ்வில் அனேகக் கரணங்கள் போட்டு இருக்கக் கூடும்; இல்லை

என்று கூற வரவில்லை. நான் பல தடவை மாறி இருக்கலாம். பல குட்டிக் கரணமும் போட்டிருக்கலாம். பச்சோந்தியாய் இருக்கலாம். நான் எத்தனைக் கரணங்கள் போட்டாலும் எனது கொள்கை, லட்சியங்கள் நிறைவேற வேண்டும் என்ற காரணத்திற்காக இருக்குமே ஒழிய, லட்சியத்தில் வழுவியிருக்க மாட்டேன். எனது லட்சியத்தை அடையத் திட்டங்களைத்தான் மாற்றிக் கொண்டு வருவேனே ஒழிய, அடிப்படையை அல்ல”⁶ என்கிறார்.

பெரியாரின் ஒவ்வொரு மாற்றத்திற்குப் பின்னும் ஒரு வரலாறு புதைந்திருக்கிறது. நான் என்ன ஆயுதம் ஏந்த வேண்டும் என்பதை எதிரி தீர்மானிக்கிறான் என்பதுபோல யாரை ஆதரிக்க வேண்டும்; யாரை எதிர்க்க வேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிப்பது நம் கையில் இல்லை. “நானாநான் எப்படி மாறப்போகிறேன் என்பது எனக்கே தெரியாது” என்ற பெரியாரின் வாசகம் நேர்மை நிலையில் நின்று உரைத்த ‘சத்திய வாக்காகும்’. “இலட்சியத்தில் மாறுதலில்லாமல் வேலை முறையில் அடிக்கடி மாறுதல் செய்ய வேண்டியதும் செய்து வருவதும் குற்றமாகாது” என்ற பெரியாரின் கூற்றே அவரது அணுகுமுறையாகும்.

இயக்கத் தலைமை

பெரியார் தொடக்கக் காலத்தில் காங்கிரஸ் கட்சியில் இருந்தார். காங்கிரசிலிருந்து வெளியேறி சுயமரியாதை இயக்கங்கண்ட பிறகு தலைமைப் பொறுப்பு ஏற்றார். நீதிக்கட்சியில் தலைவராக, திராவிடர் கழகத்தின் தலைவராகப் பொறுப்பு வகித்தார். இயக்கத் தலைமைப் பொறுப்பில் தந்தை பெரியாரின் அணுகுமுறை எப்படி இருந்தது? “நான் சர்வாதிகாரம் செய்கிறேன் என்பதும் ஓர் அளவுக்கு உண்மைதான். ஒப்புக் கொள்கிறேன்” என்பது பெரியாரின் வாக்குமூலம். ஒரு தலைவன் நடத்துபவனாய் இருக்க வேண்டும் என்று இலக்கணம் வகுத்த பெரியார், நடத்தப்படுபவனாய் இருக்கக் கூடாது என்பதைத் தெளிவுபடுத்தினார்.

பெரியார், தம்மைப்பின்பற்றி நடந்து வருபவர்கள் புத்திசாலிகளாய் இருக்க வேண்டும் என்று சிறிதும் கவலை கொண்டது கிடையாது. “தங்கள் அறிவை, ஆற்றலை மறந்து என் லட்சியத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கக்கூடிய ஆள்கள்தான் எனக்குத் தேவை” என்று வெளிப்படையாக அறிவித்தார்கள்.

“அவர்கள் புத்திசாலிகளா, முட்டாள்களா, பைத்தியக்காரர்களா, கெட்டிக்காரர்களா என்பது பற்றி எனக்குக் கவலை இல்லை” என்றார்.⁷

“கழகத்தில் சேரும் முன்பு நீங்கள் உங்கள் பகுத்தறிவு கொண்டு கழகக் கோட்பாடுகளை எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் ஆராய்ந்து பார்க்கலாம். என்னுடன் வாதாடலாம்” என்று தெரிவிக்கும் பெரியார், கழகத்தில் சேர்ந்த பின் “உங்கள் சொந்தப் பகுத்தறிவை மட்டுமல்ல உங்கள் மனசாட்சி என்பதைக் கூட மூட்டைக் கட்டி வைத்துவிட வேண்டியதுதான்” என்று உத்தரவிடுகிறார்.⁸

“மனசாட்சியோ, சொந்த பகுத்தறிவோ, கழகக் கொள்கையை ஒப்புக் கொள்ள மறுக்குமானால் உடனே விலகிக் கொள்வதுதான் முறையே ஒழிய, உள்ளிருந்து கொண்டே குதர்க்கம் பேசித் திரிவது விஷமத்தனம்” என்று எச்சரிக்கிறார்.

பெரியார், திராவிடர் கழகத் தலைவர். கழகத் தோழர்களிடம் அன்பாக நடந்து கொள்ளக் கூடியவர். தோழர்களை மதிப்பதில் பெரியாரின் அணுகுமுறையை அறிய தூத்துக்குடி மாநாட்டு உரை பயன்படுகிறது. “நமது கழகத்தில் சுயநலக்காரர்களுக்கு இடமில்லை. கழகத்தில் தன் சொந்த லாபத்தைக் கருதி இருப்பவனுக்கு இடமில்லை. கழகத்திற்காகத் தம் சொந்தப் பணத்தை, சொந்த உழைப்பைச் செலவு செய்பவனுக்குத்தான் கழகத்தில் மதிப்புண்டு. கழகத்தினிடம் ஊதியம் பெற்று வேலை செய்பவன் கழகத்தின் வேலைக்காரனாகத்தான் மதிக்கப்படுவான். எவனொருவன் தன் சொந்தப் பணத்திலிருந்து ஓர் அரைக் காசாயினும் கழகத்திற்குச் செலவு செய்கிறானோ அவனைத்தான் நான் என் நண்பனாக, என் துணைவனாக, என் தலைவனாகக் கூட கருதுவேன். கழகம் பாடுபடுகிறவனுக்குத்தான் சொந்தமானதே ஒழிய, கழகத்தின் மூலம் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று நினைப்பவனுக்கல்ல. கழகத்தின் பேரால் வாழ்க்கை நடத்துகிறவன் கழகத்தின் வேலைக்காரன். கழகத்திற்காகத் தன் காசைக் கொடுப்பவன் கழகத்தின் நண்பன்..” இதுதான் பெரியாரின் அணுகுமுறை.

தேர்தலில் நின்று மக்களின் ஆதரவைப் பெற்று, ஆட்சியைப் பிடிப்பது பெரியாரின் நோக்கமல்ல.

“இவ்வியக்கத்தை தேர்தலில் ஈடுபடுத்த மாட்டேன். வெறும் பிரச்சார இயக்கமாகவே நடத்தி, மக்களுக்கு மாண உணர்ச்சி ஊட்டிச் செல்வதில் தான் நான் அதிகமாக கண்ணுங்கருத்துமாய் இருந்து வருகிறேன்” என்ற பெரியாரின் அறிவிப்பு அவர்தம் அணுகுமுறையைக் காட்டுகிறது. மேலும் கழகத் தோழர்களுக்கு வழிகாட்டுகிறார். “எதைச் சொன்னால் மக்கள் ஆதரிப்பார்கள் என்று பார்க்கக் கூடாது; நம் பின்னாலே மக்கள் வரவேண்டும் என்பதற்கு உழைக்க வேண்டும்” என்கிறார். அதன்படியே செயல்பட்டார். அதுவே அவர்தம் அணுகுமுறையாக இருந்தது. பெரியாருக்கு மக்களிடத்தில் இயக்கச் சம்பந்தமான நட்பு தவிர, மற்றபடி உலக வழக்கமான பொதுஜன நட்பு இருக்கவில்லை.

பெரியார் வேறு; இயக்கம் வேறு என்று பெரியார் வாழ்ந்ததில்லை. எந்த இயக்கத்திலிருந்து தொண்டாற்றினாலும் அந்த ஸ்தாபனத்தையே தம்முடையதாக்கிக் கொள்வார். அவரே இயக்கமாக மாறி விடுவார் என்பதுதான் பெரியாரின் அணுகுமுறை. பெரியாரிடம் எப்போதும் சொந்தப் பணம் என்று ஒன்றுமில்லை. அவர் பொதுப் பணிக்கு வந்தபோது அவரிடமிருந்த பணத்தை - சொத்தை எல்லாம் இயக்கத்தின் பெயருக்கே எழுதி வைத்துவிட்டார். பெரியாரின் அணுகுமுறை தனித்துவமானது.

எதிர்ப்பு அணுகுமுறை

தந்தை பெரியார், "திராவிடச் சமுதாயத்தைத் திருத்தி உலகில் உள்ள மற்றச் சமுதாயத்தினரைப் போல் மாணமும் அறிவும் உள்ள சமுதாயமாக ஆக்கும் தொண்டினை மேற்போட்டுக் கொண்டு அதே பணியாய்" இருந்தார். சமூக நீதியினை நிலைநிறுத்திட, பகுத்தறிவைப் பரப்பிட, பெண்ணுரிமையினைக் காத்திட, ஜாதியை ஒழித்திட, ஆதிக்கத்தை அழித்திட, இடைவிடாது போராடிக் கொண்டே இருந்தார். திராவிடர் கழகத்தை ஓர் எதிர்ப்பு உணர்ச்சி ஸ்தாபனம் என்றே அறிவித்தார். (7.4.1952, 'விடுதலை')

இந்து சமுதாயத் துறையில்:

பார்ப்பன எதிர்ப்பு, வைதிக எதிர்ப்பு, மூடநம்பிக்கை எதிர்ப்பு, சாஸ்திர, புராண, இதிகாச எதிர்ப்பு, ஜோசியம், சகுனம், சடங்கு, யாகம் எதிர்ப்பு.

மதத் துறையில்:

கடவுள் எதிர்ப்பு, கோவில், பூசை, உற்சவங்கள் எதிர்ப்பு, ஆன்மா, மேல் உலகம் எதிர்ப்பு, மோட்ச - நரகம் எதிர்ப்பு.

அரசியல் துறையில்:

காங்கிரஸ் எதிர்ப்பு, பார்ப்பன ஆதிக்கம் எதிர்ப்பு, மத்திய அரசாங்க ஆதிக்க எதிர்ப்பு, ஹிந்தி எதிர்ப்பு.

கல்வி - கலை - இலக்கியத் துறையில்:

ஆரிய கலாச்சார, அனுஷ்டான, வர்ணாஸ்ரம, மதக் கருத்துகள் புகுத்தும் கல்வி, கலை, இலக்கியம் எதிர்ப்பு.

பொருளாதாரத் துறையில்:

சுரண்டப்படுதல், குவிக்கப்படுதல் எதிர்ப்பு.⁹

பெரியார் எதிர்க்காத விஷயங்கள் குறைவு. கடவுள், மதம், ஜாதி, ஜனநாயகம், மூடநம்பிக்கை, பெண்ணடிமை, புராணம், சாஸ்திரம், இந்தி, பார்ப்பனியம், காங்கிரஸ், காந்தி, கல்வி முறை, சினிமா, சட்டசபை, அரசியல் கட்சிகள், பண்டிகைகள் என்று எல்லாவற்றையும் எதிர்த்தார்.

எதிர்ப்புக் காரியங்களில் ஈடுபடுவதே பலன் தரத்தக்கதாகும் என்பது பெரியாரின் அணுகுமுறை. மனிதநேயமற்ற, மூடநம்பிக்கை மலிந்த அறியாமை மண்டிக் கிடக்கும் சமுதாயத்தை முழுமையாக மாற்றி அமைத்திட எதிர்ப்புணர்ச்சி இன்றியமையாதது. எதிர்ப்பு அணுகுமுறை தவிர்க்க முடியாதது.

வன்முறை எதிர்ப்பு

ஜாதியை, மதத்தை, கடவுளை, மூடநம்பிக்கையை, பார்ப்பனியத்தை, புராணத்தை, பெண்ணடிமையை, வர்ணாசிரமத்தை, காங்கிரசை, இந்தியை என்ற எல்லாவற்றையும் எதிர்த்த பெரியார் இடைவிடாது போராட்டங்களையும் நடத்தி வந்தார். பெரியார் தம்முடைய இயக்கத்திலே எதிர்ப்பு உணர்ச்சியை ஊட்டினார். போராட்டங்களிலே வேகத்தைக் கூட்டினார். ஆனால், ஒருபோதும் வன்முறையை அனுமதித்ததே இல்லை. “இரகசிய வேலை எதுவும் நம் முயற்சிக்குக் கேடுதான் விளைவிக்கும். பலாத்கார உணர்ச்சி நம்மை எப்போதும் தோல்வியடையத்தான் செய்யும். நியாயமான பிரச்சாரத்தால் வெற்றியடையலாம் என்கிற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. நியாயமான

பிரச்சாரத்தால் உலகை நமது கொள்கைக்கு மாற்றலாம் என்கிற நம்பிக்கையும் எனக்குண்டு” என்பதுதான் பெரியாரின் அணுகுமுறை. “நான் பலாத்காரத்தை வெறுப்பவன்; அகிம்சைவாதியுமாவேன். உதாரணம், இதுவரை நான் பலாத்காரத்தைத் தூண்டியதில்லை. இம்சையை ஆதரித்ததில்லை” என்ற பெரியாரின் கூற்று அவரது அணுகுமுறையைத் தெளிவுபடுத்தும். பெரியார் நடத்திய போராட்டங்களில் தோழர்கள் துன்பம் அடைந்தார்களே ஒழிய, பொதுமக்களுக்கோ, பொதுச் சொத்துக்கோ தொல்லையோ நட்டமோ ஏற்பட்டதில்லை. வன்முறை நிகழ்ந்ததே இல்லை.

“வன்முறை தவிர்த்து ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொண்டு வருவதால்தான் எங்கள் கழகம் இன்று வரை உயிர் வாழ்ந்து வர முடிகிறது” என்று கழகத்தின் ஆயுளுக்கு வன்முறை தவிர்ப்பே காரணமாகக் காட்டுகிறார் பெரியார். வன்முறை எதிர்ப்பே பெரியாரின் அணுகுமுறையாகும் என்பதற்கு கீழே உள்ள பெரியாரின் பிரகடனம் சான்றாகும். “திராவிடர் கழகம் கலகத்திற்கோ, கொள்ளைக்கோ, பலாத்காரத்திற்கோ இருந்து வரவில்லை. அதுவும் திராவிடர் கழகம் எனது கைக்கு வந்தது முதற்கொண்டு, அதில் சேர்ந்து நான் தொண்டாற்ற வேண்டி வந்த நாள் முதற்கொண்டு இந்த நாள் வரைக்கும் அதை எந்த விதமான பலாத்காரத்திற்கோ, பழிவாங்குவதற்கோ உபயோகப்படுத்தியவன் அல்லன் நான். அத்தகைய செயலுக்கு அனுமதி கொடுத்தவனுமல்லன் நான். திராவிடர் கழகத்தில் பலாத்காரத்திற்கு இடமில்லை.”¹⁰

பலாத்கார உணர்ச்சி வேண்டுமென்று கருதிய சிலரையும் கூட திராவிடர் கழகம் கழகத்தை விட்டு நீக்கி, தண்டித்து இருக்கிறது. கழகத்தின் தலைவன் என்கிற முறையில் அதை மக்களின் அன்பிற்கும் நல்லெண்ணத்திற்கும் பாத்திரமான ஸ்தாபனமாக்க மகா கவலையோடு நான் அதை நடத்தி வருகிறேன். எங்கள் கழகத்தவர் பிறரால் அடித்துத் துன்புறுத்தப்பட்டபோதும், மதுரையில் எங்கள் கொட்டகைகளுக்கு நெருப்பு வைத்து போலிஸ் பந்தோபஸ்தில் கொளுத்தப்பட்டபோதும், சேலத்தில் எங்கள் ஊர்வலத்தின் மீது போலிசார் முன்னிலையிலேயே கல்லும் சோடாபுட்டியும் வீசப்பட்டபோதும், அண்ணாமலையில் எங்கள் கழக மாணவர்கள் போலிஸ் பாதுகாவலிலேயே அறை

அறையாகப் புகுந்து அடிக்கப்பட்டபோதும் கூட தற்காப்புக்காக என்றுகூட எங்கள் கழகத்தவர் எதிர்த் தாக்குதல் செய்ததில்லை. அத்தகைய பேச்சுக்கே இடமில்லாத முறையில்தான் எங்கள் கழகத்தவர் இன்றுவரை நடந்து வந்திருக்கிறார்கள். இன்றும் நேற்றும் அது அடக்கத்தில்தான் இருந்து வந்திருக்கிறது. இனியும் அப்படித்தான் இருந்து வரும்.” என்று உறுதிபட வன்முறை எதிர்ப்பே தம் அணுகுமுறை என்று பிரகடனப்படுத்துகிறார் பெரியார்.

பேராசிரியர் நிராமநாதன் அவர்களும், “பெரியார் கண்ட முழுப்புரட்சியில் அடிதடியில்லை. கொலை, களவு இல்லை. பொருள்களை நாசமாக்கும் செயல்களுக்கு இடமில்லை. வன்முறை என்பதில் அவருக்கு அறவே நம்பிக்கையில்லை” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹¹

பெயர் சூட்டல்

பெரியார் நாடறிந்த தலைவர். அவர்தம் கொள்கையினைப் பின்பற்றுவோர் குடும்பம் குடும்பமாக உலகம் முழுவதும் வாழ்கின்றனர். தந்தை பெரியாரைத் தங்கள் குடும்பத் தலைவராகப் போற்றி, தங்கள் இல்லக் குழந்தைகளுக்குப் பெயர் சூட்டுமாறு வேண்டுகோள் வைத்தபோது, பெரியார் பெயர் சூட்டினார். அதிலும் அவருடைய அணுகுமுறையைக் காணலாம்.

திராவிட இனத்தை அறிவுள்ள சமுதாயமாக மாற்றும் பணியை மேற்கொண்ட பெரியார், குழந்தைகளுக்குத் ‘திருவிடம்’ எனப் பெயர் சூட்டியுள்ளார். அறிவுதான் குரு என்று அழுத்தமாகத் தெரிவித்தவர் புத்தர். புத்தத் தர்மம் என்றால் புத்தித் தர்மம் என்பது ஆகும். பகுத்தறிவுக் கருத்துகளைக் கூறிய புத்தரின் பெயரை, ‘சித்தார்த்தன்’ என்று குழந்தைகளுக்குச் சூட்டியுள்ளார். சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் தம் பிள்ளைகளுக்குச் சிதம்பரம் என்றும், பழநி என்றும், திருச்சிற்றம்பலம் என்றும், பரங்குன்றம் என்றும், வைணவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் திருப்பதி என்றும், திருவேங்கடம் என்றும் பெயர் சூட்ட தந்தை பெரியார், குழந்தைகளுக்கு பொதுவுடைமை பூத்த நாட்டின் பெயரை ‘ரஷ்யா’ என்று சூட்டி மகிழ்ந்தார். வகுப்புவாரி உரிமை ஆணை பிறப்பித்த முத்தையா பெயரையும், பிள்ளைகளுக்குச் சூட்டினார். பகுத்தறிவு ஆட்சி செய்த ‘அண்ணா’ பெயரை சூட்டியிருக்கிறார்.

கொள்கையை வலியுறுத்தும் வண்ணம் ‘தன்மானம்’ எனப் பெயர் சூட்டியிருக்கிறார்.

தாம் தொடங்கிய இயக்கத்திற்குச், ‘சுயமரியாதை’ என்று பெயர் சூட்டினார். இயக்கத்தின் பெயரே கொள்கையை அறிவித்துவிடுகிறது. தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கத்திற்கு ‘தமிழர் கழகம்’ என்று பெயர் சூட்டாமல் ‘திராவிடர் கழகம்’ என்று பெயர் சூட்டினார். ‘தமிழர் கழகம்’ என்று பெயர் சூட்டினால் பார்ப்பனர்களும் தமிழ்மொழி பேசுவதால் தமிழர் கழகத்தில் இடம் பெறுவார்கள். எனவே, தமிழர் கழகம் ஆரியத்தையும் பார்ப்பனியத்தையும் அழிக்கத் தவறிவிடும். திராவிட மக்களைப் பார்ப்பனியப் பிடியிலிருந்து விடுவிக்க முடியாமல் போய்விடும்¹² சூத்திரனல்லாத ஒரு தூசி கூடப் புகுந்து கொள்ள வசதியிருக்கக் கூடாது. அயலார் புகுந்து கொள்ளாமல் தடுக்க ஏதாவது தடை இருக்க வேண்டும். திராவிடர் என்று கூறினால் திராவிடர் அல்லாத பார்ப்பான் அதில் வந்து புகுந்து கொள்ள முடியாது என்று தெளிந்து, “திராவிடர் கழகம்” என்று பெயர் சூட்டினார்.

தாம் தொடங்கிய இதழ்களுக்கு கொள்கை வழிப் பெயர் சூட்டியிருக்கிறார். ‘குடிஅரசு’, ‘புரட்சி’, ‘பகுத்தறிவு’, ‘உண்மை’, ‘Revolt’ ‘The Modern Rationalist’ என்பன பெரியார் சூட்டிய பெயர்களாகும். புராண, இதிகாச, கடவுள்களின் பெயர்களை மட்டுமே சூட்டி வந்த தமிழகத்தில் - ஜாதியை அறிந்துகொள்ளும் வகையில் இழிவான பெயர்களையே சூட்டி வந்தநாட்டில், கொள்கை வழிப் பெயர் சூட்டும் அணுகுமுறையைக் கையாண்டவர் தந்தை பெரியார். ஜாதி ஒழிப்பும், இழிவு அழிப்பும் கொள்கை வெளிப்பாடும் ஒருசேர அமைய பெரியாரின் பெயர் சூட்டும் அணுகுமுறை உதவியது.

சிக்கனம்

பெரியார் சிக்கனக்காரர். சிக்கனமே அவரது அணுகுமுறை. தேவைக்கு மேல் செலவு செய்வது ஊதாரித்தனம் என்று கருத்து அறிவித்த பெரியார், தேவைக்குச் செலவு செய்யாமையைக் கருமித்தனம் என்றார். தேவைக்கு மட்டுமே செலவு செய்வதுதான் சிக்கனம் என்று விளக்கம் அளித்தார். எவன் ஒருவன் கடன் வாங்காமல் வரவுக்கேற்ற முறையில் செலவு செய்து வருகிறானோ அவன்தான் பிரபு என்று பாராட்டினார். வரவுக்கு மிஞ்சிய செலவு செய்யாமல்

இருப்பது நல்ல குடும்பத்தின் இலக்கணம் என்றார்.

பெரியார் வாழ்க்கையில் நடைபெற்ற சம்பவங்களைக் கொண்டு அவர்தம் சிக்கன அணுகுமுறையை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. பெரியார் ஏழு முறை வடநாடு பயணம் மேற்கொண்டார். 1940, 1941 மற்றும் 1944 என மூன்று முறை பயணத்தின்போது பெரியாருடன் அண்ணா சென்றிருக்கிறார். 1941ஆம் ஆண்டு பெரியார் காசி, ஹரித்துவார் சென்றார். உடன் சென்ற அண்ணாவுக்கு குளிரைச் சமாளிக்க, கோட் வாங்கித் தர பெரியார் முடிவு செய்தார். அண்ணாவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். காசி கடை வீதியில் நடக்கிறார்கள். புதிய துணி விற்பனை செய்யும் கடைகளையெல்லாம் கடந்துபோன பெரியார், இராணுவ வீரர்கள் பயன்படுத்திய கோட்டுகளை இரண்டாம் கட்ட விற்பனை செய்யும் கடைக்கு முன் நிற்கின்றார். அதை எடு, இதை எடு என்று பல கோட்டுகளை எடுத்து பரிசோதனை செய்யத் தொடங்கிவிட்டார். அண்ணாவுக்கோ தர்ம சங்கடம். சொல்லவும் முடியாமல் மெல்லவும் முடியாமல் பவ்யமாக நின்றார். பெரியார் எடுத்த கோட்டை அண்ணா போட்டுப் பார்க்கிறார். அண்ணாவின் உயரத்திற்கு எந்தக் கோட்டும் பொருந்தவில்லை. முழங்கால் வரை நீள்கிறது கோட்டு. ‘பரவாயில்லை, கத்தரித்துப் போட்டுக் கொள்ளலாம்’ என்ற பெரியார், விலையில் பேரம் பேச ஆரம்பித்துவிட்டார். இது வேலைக்கு ஆகாது என்று எண்ணிய அண்ணா, ‘அய்யா எதுவும் பொருந்தவில்லை; இப்போது கோட்டே வேண்டாம்’ என்று கூறிவிட்டார். பெரியாரின் இந்தக் சிக்கன அணுகுமுறையை அண்ணா முதலமைச்சரான பின் தர்மபுரி மாவட்டம் மத்தூர் அரசு உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஆய்வுக் கூடத்தைத் திறந்து வைத்து உரையாற்றும்போது குறிப்பிட்டார். தலைமை வகித்த தந்தை பெரியாரும் சிரித்து மகிழ்ந்தார்.¹³

பெரியாரும் அண்ணாவும் ஈரோட்டிலிருந்து திருச்சிக்கு ரயிலில் வருகிறார்கள். பெரியார் அண்ணாவிடம் கரூர் வரை டிக்கெட் எடு; கரூரில் வண்டி நிற்கும்போது கரூரிலிருந்து திருச்சிக்கு டிக்கெட் எடு என்கிறார். காரணம் கேட்கிறார் அண்ணா. இந்த முறையில் டிக்கெட் எடுத்தால் ஒரு டிக்கெட்டுக்கு நமக்கு நாண்கணா மிச்சம்.

இரண்டு டிக்கெட்டுக்கு எட்டணா மிச்சம் என்கிறார்.¹⁴ இதுதான் பெரியாரின் அணுகுமுறை.

தந்தை பெரியார் தமிழகத்தின் பெருந்தலைவர். வடஇந்தியச் சுற்றுப் பயணம் சென்றபோது 4,000 கிலோ மீட்டர் காரிலே பயணம் செய்தார். அவர் தங்கிய இடம் அய்ந்து நட்சத்திர விடுதி அல்ல. வசதியான மாளிகை அல்ல. சத்திரங்களிலே தங்கினார். பெரியாரின் உணவு முறைகூட மிக எளிமையானது. பல வகையான காய்கறிகள் சமைப்பதைக் கூட விரும்பமாட்டார். ஏதாவது ஒரு காய் மட்டும் சமைத்தால் போதும் என்பது அவர் கருத்து. பெரிய உணவகங்களில் உணவு வாங்குவதையும் தவிர்த்து விடுவார். சாலையோர கடைகளில் வாங்கினால் விலையும் குறைவாக இருக்கும்; நிறையவும் தருவார்கள். சுவையாகவும் இருக்கும் என்பார்.

பெரியார் சிக்கனத்தைக் கடைபிடித்தார். பணம் சேர்த்தார். அந்தப் பணத்தை மக்களுக்காகவே செலவிட்டார். ஆட்டோகிராப் வாங்க வருபவர்களிடம் பணம் வாங்கினார்; இயக்கப் புத்தகம் வாங்கி அதில் கையொப்பம் கேட்பவர்களிடம் பணம் தேவையில்லை என்று மறுத்த அணுகுமுறையைப் பெரியாரிடம் காண முடிகிறது. பெரியாருடன் ஒளிப்படம் எடுத்துக் கொள்பவர்கள் அய்ந்து ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும். எத்தனை முறை ஃபிளாஸ் அடித்தது என்பதை கவனத்தில் கொண்டு பணம் கேட்பார் பெரியார். சிறுகச் சிறுகச் சேமித்த பணத்தைச் சொந்தங்களுக்கோ, ஜாதியினருக்கோ வழங்கவில்லை. பகுத்தறிவுக் கேந்திரங்களாக, கல்வி நிறுவனங்களாக, மருத்துவமனைகளாக, மக்களுக்கே பயன்தரத் தக்க வகையில் தம்முடைய முழுச் செல்வத்தையும் மக்களுக்கே வழங்கியமை அவர்தம் அணுகுமுறையாகும்.

பெரியாரின் அண்ணன் ஈ.வெ.கிருஷ்ணசாமியின் உடல் அடக்கம் செய்வதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்ட உப்பு மூட்டைகளில், மூன்று மூட்டைகள் மீதமிருந்த நிலையில், அதனை விரயம் செய்யாமல் வீட்டிற்குக் கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டவர் பெரியார். மயானத்தில் இருந்த மூட்டை என்ற மூடநம்பிக்கையையும் தகர்த்தார் பெரியார்.

சென்னை பெரியார் திடலில் கட்டட வேலை நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. ஈரோட்டிலிருந்து ஆள்களைக் கூட்டி வரவேண்டும். பெரியார் தாம் பயணம் செய்த வாகனத்திலேயே 10 பேரை ஏற்றிக் கொண்டு சென்னைக்கு வந்து விட்டார். ரயில் கட்டணத்தை மிச்சப்படுத்திடலாமே என்ற அவர்தம் கூற்று அவருடைய அணுகுமுறையைக் காட்டுகிறது. சமையல் பாத்திரங்களும் விறகும் வாகனத்தில் இடம்பெறும். சிக்கனமே பெரியாருக்குப் பிரதானம்.

ஈரோட்டில் திராவிடர் கழக (ஸ்பெசல்) மாநாடு நடைபெற்ற நாள் 1948 அக்டோபர் 23, 24. மாநாட்டின் தலைவர் அண்ணா. மாநாட்டை எஸ்.குருசாமி தொடங்கி வைக்க, இந்திராணி பாலசுப்பிரமணியம் கொடி ஏற்றினார். மாநாட்டில் படங்களைத் திறந்து வைத்து உரை நிகழ்த்த வேண்டும். திருவள்ளூர் படத்தைப் பெரியாரும், திராவிட நாடு படத்தை திரு.வி.கவும், காந்தியடிகளின் படத்தைக் கலைவாணர் என்.எஸ்.கிருஷ்ணனும், சிங்காரவேலர் படத்தை என்.வி.நடராசனும், தியாகராயர் படத்தைத் தி.பொ. வேதாசலமும், நாகம்மையார் படத்தை அழகிரியும், தாளமுத்து படத்தை ஏ.வி.பி.ஆசைத்தம்பியும், பன்னீர்செல்வம் படத்தை ஏ.சித்தையனும், சுந்தரனார் படத்தை இரா.நெடுஞ்செழியனும் மாநாட்டில் படங்களைத் திறக்க வேண்டும். படம் வரைந்திட செலவாகும். மனக்கண்ணில் உருவத்தை நினைத்துக் கொள்ளச் சொல்லி, படங்களைத் திறந்ததாக உரைநிகழ்த்தச் செய்தவர் பெரியார்.¹⁵

‘குடிஅரசு’, ‘விடுதலை’ ஏடுகளில் தங்கள் படம் இடம்பெற வேண்டும் என்று தோழர்கள் விரும்புவர். ஒவ்வொரு முறையும் ‘பிளாக்’ செய்யும் செலவைத் தவிர்க்க ஏற்கெனவே உள்ள ‘பிளாக்குகளை’த் தரையில் தேய்த்து உருவம் தெளிவாகத் தெரியாமல் பிரசுரித்துக் கீழே தோழர்களின் பெயரைக் குறிப்பிட்டுவிடுவார் பெரியார். சிக்கனமே அவர்தம் அணுகுமுறை. ரயில்களில் மூன்றாம் வகுப்பில் பயணம் செய்த பெரியார், அய்ரோப்பிய நாடுகளுக்குப் பயணம் செய்தபோது கப்பலில் நான்காம் வகுப்பில் பயணம் மேற்கொண்டார். தந்தி தரும்போது கூட புரிந்தால் போதும்; இலக்கணம் பார்க்க வேண்டாம்; குறைந்த சொற்களில் அனுப்புதல் என்பார். வழியும் காட்டுவார். “ஆப்பிள் மிகச் சொற்ப விலையானதென்றே வெகுநாள் கருதிக் கொண்டிருந்தேன். அதனுடைய உண்மை விலையை

அறிந்தது முதல் இனாமாகக் கிடைத்தால் கூட தன்னால் ஆப்பிள் சாப்பிட முடிவதே இல்லை” என்று பெரியார் கூறி இருக்கிறார். ஒரு பொருளின் அழகைவிட அதன் பலன் என்ன என்பதில்தான் பெரியாருடைய முழுக் கவனமும் இருக்கும்.

மொழித் துறையில் அணுகுமுறை

“ஒரு பகுத்தறிவுவாதி என்கின்ற நிலையில் எனக்கு மதப்பற்றோ, கடவுள் பற்றோ, ஜாதிப் பற்றோ, நாட்டுப் பற்றோ, இலக்கியப் பற்றோ, மொழிப் பற்றோ எதுவும் கிடையாது. அறிவுக்கு ஏற்றது, மக்களுக்கு நன்மை பயப்பது, மக்களின் அறிவை வளர்ச்சியடையச் செய்வது எதுவோ அதைப் பற்றியே பேசுவேன்” என்கிறார் தந்தை பெரியார். தமிழனைப் பற்றிக் கவலை கொண்ட அளவிற்குப் பெரியார், தமிழ் பற்றிக் கவலை கொள்ளவில்லை.

“தமிழனைப் பற்றித் தமிழ் மக்கள் நலம், தமிழ் மக்களின் சுயமரியாதை என்பதல்லாமல் வெறும் மொழியைப் பற்றி நான் எவ்விதப் பிடிவாதம் கொண்டவனுமல்ல” என்று அறிவிக்கிறார்.¹⁶ மொழியின் மூலம் அறியக் கிடக்கும் கருத்துகளைப் பொறுத்தே மொழியின் சிறப்பு அமையும் என்பது பெரியார் சிந்தனை. மனித சமுதாய வளர்ச்சிக்கும், அறிவு வளர்ச்சிக்கும் கேடான - பயனற்ற வகையில் உள்ள மொழி எதுவாக இருந்தாலும் அது தாய்மொழியானாலும் வேத மொழியானாலும், அதனைத் தள்ளி விட்டு அறிவு வளர்ச்சிக்குரிய மொழியைப் பேசும் மொழியாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார்.¹⁷ ஒரு மொழியை ஏற்பதும் தள்ளுவதும் கூடப் பெரும்பாலும் அந்தந்த மொழியின் பிற்பட்ட, முன்னேற்றக் கருத்துகளைப் பொறுத்துத்தான் இருக்கிறது என்கிறார் பெரியார்.¹⁸

எந்தவிதக் கட்டுக்குள்ளும் தம்மைப் பிணைத்துக் கொண்டவர் அல்லர் பெரியார். சுதந்திரச் சிந்தனை கொண்டவர். கீழ்க்காணும் கருத்து பெரியாரின் மொழித்துறை அணுகுமுறையாகும்.

“ஒரு மொழியின் தேவை, முக்கியத்துவமெல்லாம் அது பயன்படுகிற தன்மையைப் பொறுத்ததேயாகும். அது எவ்வளவு பெரிய இலக்கியக் காவியங்களையும் தெய்வீகத்

தன்மையையும் தன்னிடத்தே கொண்டது என்று சொல்லிக் கொள்ளப்படுவதானாலும் அது மக்களது அன்றாட வாழ்க்கையில் அவர்களது அறிவை வளப்படுத்தும் தன்மையில் எந்த வகையில் உபயோகப்படும்படி இருக்கிறது என்பதையே அளவுகோலாகக் கொண்டு அளக்க வேண்டும்.

மொழி என்பது ஒருவர் கருத்தை மற்றவருக்கு அறிவிக்கப் பயன்படுவது என்பது தவிர, வேறு எதற்குப் பயன்படுவது? இதைத் தவிர, மொழியில் வேறு என்ன இருக்கிறது? இதற்காக தாய்மொழி என்பதும்; தகப்பன் மொழி என்பதும்; நாட்டு மொழி என்பதும்; முன்னோர் மொழி என்பதும்; மொழிப் பற்று என்பதும் ஆகியவைகளை எல்லாம் எதற்காக மொழிக்குப் பொருத்துவது என்பது எனக்குப் புரியவில்லை.

மொழியோ, நூலோ, இலக்கியமோ எதுவானாலும் மனிதனுக்கு மானம், பகுத்தறிவு, வளர்ச்சி, பண்பு ஆகிய தன்மைகளை உண்டாக்க வேண்டும்.”¹⁹ இது பெரியாரின் அணுகுமுறை. இதனை விஞ்ஞான அணுகுமுறை என்றும், பகுத்தறிவு அணுகுமுறை என்றும், நடுநிலை அணுகுமுறை என்றும் கூற இயலும்.

பாராட்டும் அணுகுமுறை:

குறை சொல்வது, கண்டிப்பது மட்டுமல்ல, நற்காரியங்கள் ஆற்றும்போது மனந்திறந்து பாராட்டி மகிழ்வது பெரியாரின் பண்பாகும். ஆட்சியில் இருப்பவர்கள் ஆனாலும், தம் அலுவலகத்தில் பணியாற்றுவவர்கள் ஆனாலும் பாராட்ட வேண்டிய தருணத்தில் உடனே பாராட்டி விடுவார். அண்ணா, ‘விடுதலை’ பத்திரிகையில் 1939லிருந்து 21.12.1941 வரை பணியாற்றினார். ‘விடுதலை’ ஈரோட்டிலிருந்து வெளிவந்தது; அண்ணா, பெரியார் வீட்டில் தங்கி இருந்தார். அப்போது அவர் எழுதிய தலையங்கம் பெரியாரைக் கவர்ந்தது. இரவெல்லாம் கண்விழித்து எழுதும் பழக்கமுள்ளவர் அண்ணா. காலையில் தாமதமாகவே எழுவார். பெரியார் அவர்கள் அண்ணாவைப் பாராட்ட நினைக்கிறார். அண்ணா மூன்றாவது மாடியில் தங்கி இருக்கிறார். மூன்று மாடி ஏறிச் சென்று அண்ணாவை எழுப்புகிறார். அய்யா வந்ததை அறிந்து அவசர அவசரமாக எழுந்தார் அண்ணா. ‘முக்கியமான அவசரச் செய்தியா?’ என்று அய்யாவிடம் கேட்கிறார்

அண்ணா. பெரியார் அவர்கள் சிரித்துக் கொண்டே "அண்ணாதுரை, நேற்று நீங்கள் எழுதிய, 'விடுதலை' தலையங்கத்தைப் படித்தேன். அதற்காகவே உங்களைப் பாராட்ட வந்தேன்" என்றார்கள்.

அண்ணா அவர்கள், "நன்றி அய்யா! அதற்காக அய்யா அவர்கள் மூன்று மாடி ஏறி வந்து, இப்படி பாராட்டுத் தெரிவிக்க தொல்லை எடுத்துக் கொள்ளலாமா?" என்று கனிவுடன் கேட்டார்கள். அதற்குத் தந்தை பெரியார் அவர்கள், "இல்லிங்க, ஒருத்தரைப் பாராட்டணும்னா நாம உடனே செய்யணுங்க. அதுதான் என் பழக்கம். ஆகவேதான், உடனே மேலே ஏறி வந்தேன். இப்போதுதான் எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி" என்று கூறினார்.²⁰ பெரியாரின் இந்த அணுகுமுறை அவர்தம் வாழ்நாள் முழுதும் காணக்கிடக்கின்றது.

தந்தை பெரியார் 1973இல் மறைகிறார். அப்போது அவருக்கு வயது 95. கி.வீரமணி அவர்களுக்கு வயது 40. இருவருக்கும் வயது வித்தியாசம் 55. 1973 டிசம்பர் 8ஆம் தேதி சென்னையில், 'தமிழர் சமுதாய இனஇழிவு ஒழிப்பு மாநாடு' நடைபெறுகிறது. அதுதான் பெரியார் கலந்துகொண்ட கடைசி மாநாடு. அந்த மாநாட்டில் கி.வீரமணி அவர்கள் உரை நிகழ்த்திய பின் தந்தை பெரியார் பேசுகிறார். "ஆசிரியர் வீரமணி அவர்கள் பேசிய பின் நான் பேச வேண்டுமா? அவர் உரை நல்ல உணர்ச்சியை உண்டாக்கி இருக்கிறது. நான் பேசி அதைக் கெடுத்துவிடக் கூடாது" என்று பெரியாரின் பாராட்டுரை இருக்கிறதே அது அய்யாவின பாராட்டு அணுகுமுறைக்குச் சான்றாகும்.

போராட்டத்தில் அணுகுமுறை:

தந்தை பெரியார் எதிர்நீச்சல் வீரர். இடைவிடாது போராடிக்கொண்டே இருந்த பிறவிப் போராளி. அவர்தம் போராட்ட முறையினைக் கூர்ந்து நோக்கினால் அவரது அணுகுமுறையை அறிந்துகொள்ள இயலும். போராட்டம் தேவையா? இல்லையா? என்று பெரியார் பார்ப்பாரே தவிர வெற்றியா? தோல்வியா? என்று பார்க்க மாட்டார். விதை விதைக்கும் முன் நிலத்தைப் பண்படுத்துவது போல போராட்டத்திற்கு முன் மக்களைப் பண்படுத்த, பெரியார் தீவிரப் பிரச்சாரத்தை மேற்கொள்வது அவர்தம் அணுகுமுறை.

போராட்டத்தில் கலந்துகொள்ளும் கழகத் தோழர்களை ரயில் பயணம் மேற்கொண்டு, ஒவ்வொரு ரயில் நிலையத்திலும் சந்தித்து, உற்சாகம் ஊட்டுவதும், போராட்டத்தில் கலந்துகொள்ளும் தோழர்களின் பெயர்ப் பட்டியலை வாங்குவதும் பெரியாரின் அணுகுமுறையாகும். "பலாத்காரம் பலாத்காரத்தையே பெருக்கும்; உண்மை மறைந்து விடும். வெற்றியடைய முடியாது. ஆகையால், "ஜனங்களுடைய மனத்தை மாற்றப் பாடுபட வேண்டியதுதான் முறையே ஒழிய, பலாத்காரத்தினால் சாதித்து விடலாம் என்று எண்ணுவது மனித இயற்கைக்கு விரோதமான தத்துவமாகும்" என்கிறார். கிளர்ச்சி துவங்குவதும் துவங்காததும் உற்சாகத்தையோ, ஆர்வத்தையோ பொருத்தாயிராது என்று கூறும் பெரியார் ஆட்சியின் போக்கைப் பொருத்தே அமையும் என்கிறார்.

போராட்டம் நடத்தும்போது ஊர்வலம் செல்வதை பெரியார் ஓர் அணுகுமுறையாகக் கொண்டிருக்கிறார். 1938ஆம் ஆண்டு இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தை நடத்தியபோது திருச்சியிலிருந்து சென்னை வரைக்கும் 'தமிழர் பெரும்படை' புறப்படச் செய்தார்.²¹ இது மிகச் சிறந்த பிரச்சார உத்தியாகும். ராஜகோபாலாச்சாரியார் குலக்கல்வித் திட்டம் கொண்டு வந்தபோது, 1954ஆம் ஆண்டு நாகப்பட்டினத்திலிருந்து சென்னை வரைக்கும், 'ஆச்சாரியார் குலக்கல்வித் திட்ட எதிர்ப்புப் படை' புறப்படச் செய்தார்.²²

விநாயகர் உருவப் பொம்மை உடைப்புப் போராட்டத்தைப் பெரியார் நடத்தினார். 27.5.1953 புத்தர் பிறந்த நாள் தவிர. வேறு நாள்களில் உடைப்புப் பிரச்சாரக் கிளர்ச்சியை நடத்தக் கூடாது என்று உத்தரவிட்டார். இக்கிளர்ச்சியில் மட்டும் முஸ்லிம் - கிறிஸ்துவ பகுத்தறிவு (சுயமரியாதை)த் தோழர்கள் ஒதுங்கி நிற்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார்.

"போட்டு உடைக்க விநாயகர் உருவப் பொம்மை வேண்டுமானால் கோயிலுக்குப் போகாதீர்கள். அரசமரம், வேப்பமரம் அடியில் மற்றும் கல்லுக்கட்டு மேடையின் அருகில் போகாதீர்கள்; கண்டிப்பாய் போகாதீர்கள்; கிட்ட நெருங்காதீர்கள். இது கண்டிப்பான வேண்டுகோள் உத்தரவு ஆகும். மற்றெங்கே செல்லுவதென்றால், மண்ணுடையார் (சுவவர்) வீட்டிற்குச் சென்று 'ஆர்டர்' கொடுத்துச்

செய்யச் சொல்லுங்கள். அது முடியவில்லையானால், புதுச்சேரி பொம்மைகள் விற்குமிடத்திற்கே சென்று விலைக்கு வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்!" என்றார். பொதுச் சொத்தை நாசப்படுத்தச் சொல்லவில்லை பெரியார். மற்றவர்களின் நம்பிக்கையை உடைக்கச் சொல்லவில்லை. வீண் கலவரத்திற்கு இடம் தரவில்லை. இதுதான் பெரியாரின் அணுகுமுறை.

ரயில் நிலையப் பெயர்ப் பலகைகளில் இந்தி எழுத்துகளை அழிக்கப் பெரியார் கட்டளையிட்டார். போராட்டத்தில் ஈடுபடும் கழகத் தோழர்களுக்கு பெரியாரின் அறிவுரை அவர்தம் அணுகுமுறையைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. ரயில் நிலையத்திற்குள் நுழையும்போது, பிளாட்ஃபாரம் டிக்கெட் அல்லது பக்கத்து ஸ்டேஷனுக்கு டிக்கெட் கட்டாயம் கையிலிருக்கட்டும் என்றார். ரயில்வே சொத்துகளில் எதற்கும் சிறு சேதாரம் கூட உண்டாக்கக் கூடாது என்றார். போலிசார் தடியடிப் பிரயோகம் செய்தால் அமைதியாக அடியை வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டார். “நான் மறைந்து நின்று சிலரைத் தூண்டிவிட்டு எந்தக் காரியத்தையும் செய்யச் சம்மதிக்க மாட்டேன்” என்ற பெரியாரின் கூற்றே அவரது அணுகுமுறையாக இருந்திருக்கிறது என்பதை அவர் நடத்திய போராட்டங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

பத்திரிகை

சிந்தனையாளர்கள், தலைவர்கள் பத்திரிகை நடத்துவதை மிக முக்கியமான கடமையாகக் கருதியிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு இயக்கத்திற்கும் பத்திரிகை என்பது இன்றியமையாததாகும். பெரியார் சிந்தனையாளர். தம் சிந்தனையைப் பரப்ப பேச்சு, எழுத்து என்ற இரண்டு ஊடகங்களையும் மிகச் சிறப்பாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். பெரியாரின் வளமான சிந்தனை நமக்கு முழுமையாகக் கிடைக்க அவர் நடத்திய இதழ்களே பெருங் காரணமாகும்.

“என்னுடைய கொள்கைகளும், கருத்துகளும் தான் வாரிசு” என்று அறிவித்த பெரியார் ‘புத்தகங்களே வழிகாட்டும்’ என்றார். அவர் தம் உயிராக விளங்கியவை இதழ்கள்தாம் வெறும் சிந்தனையாளராக மட்டும் இல்லாமல் பிரச்சாரகராகவும் இருந்தார் பெரியார். அதற்கு அவர் பயன்படுத்திய ஆயுதம்தான் பத்திரிகை. இதழியலைப் பயன்படுத்திய அணுகுமுறைதான்

பெரியாருக்குப் பெரும் வெற்றியைத் தேடித் தந்தது. அவர் தாம் நடத்திய பத்திரிகைகளுக்கு, கொள்கை சார்ந்தே பெயர் சூட்டும் அணுகுமுறையைக் கொண்டிருந்தார்.

“நானே எழுதி, நானே அச்சுக் கோத்து, நானே அச்சடித்து, நானே படிக்க வேண்டியிருந்தாலும் பரவாயில்லை, எழுதுவோம் என்றுதான் எழுத ஆரம்பித்தேன்” என்று தெளிவுபடுத்துகிறார் பெரியார்.

“மக்களை நடத்திச் செல்லும் பத்திரிகையே ஒழிய, மக்கள் இஷ்டப்படி நடக்கும் பத்திரிகை அல்ல” என்று தம் இதழ்கள் குறித்துக் கருத்து அறிவித்தார் பெரியார்.

ஆளுங்கட்சிக்கும், எதிரிகளுக்கும் பெரியாரின் இதழ்களே சிம்மசொப்பனமாக இருந்தன. பெரியாரின் கருத்துகள் நாடெங்கும் பரவ இதழ்களே பெருந்துணை புரிந்தன. அதனால்தான் பெரியார் ‘குடிஅரசு’ இதழ் தடை செய்யப்பட்டபோது ‘புரட்சி’ இதழினையும், ‘புரட்சி’ இதழ் தடை செய்யப்பட்டபோது ‘பகுத்தறிவு’ இதழினையும் தொடங்கினார். பத்திரிகையினை ஆயுதமாக ஏந்திய பெரியாரின் அணுகுமுறை சிறப்பான பலனை நல்கியது.

பிரச்சார அணுகுமுறை:

பெரியார் சிந்தனையாளர், கருத்தாளர் மட்டுமல்ல. களப் பணியாளர். மக்களைச் சந்தித்து தம் கருத்துகளை இடைவிடாது எடுத்துரைத்த பேச்சாளர். நாதஸ்வரமாக இருந்தால் ஊதியாக வேண்டும், தவிலாக இருந்தால் அடிபட்டாக வேண்டும். எனக்குக் குரல், தொண்டை இருக்கும்வரை நான் பிரச்சாரம் செய்துகொண்டே இருப்பேன் என்றவர் பெரியார். “நாக்கில் தழும்பு ஏறும்வரை உங்களுக்காகப் பேசுவேன். கை சாய்ந்து கீழே தொங்கும்வரை உங்களுக்காக எழுதுவேன். கால்கள் துவளும்வரை உங்கள் பட்டி தொட்டிகளில் எல்லாம் நடப்பேன்” என்ற பெரியாரின் வாக்குமூலம்தான் அவர்தம் அணுகுமுறை ஆகும்.

1973 டிசம்பர் 24 பெரியார் மறைகிறார். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு ‘விடுதலை’ ஆசிரியர், 24ஆம் தேதி திருவண்ணாமலை கூட்டத்தை ஒத்தி வைக்கலாமா என்று கேட்கிறார். ‘பேசப்

போவது நீங்களா? கூட்டத்தை ஒத்திவைக்க வேண்டாம்' என்று சொன்னவர் பெரியார். அவர்தம் பிரச்சார வேட்கையை உணர்த்தும் சம்பவம் இது. ஒப்புக்கொண்ட நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பெரியார் செல்லாமல்தவிர்த்ததே இல்லை. மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தபோதும், மருத்துவருக்குத் தெரியாமல் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டு உரையாற்றிவிட்டுத் திரும்பியிருக்கிறார்.

“எதையும் சிந்தித்துப் பேச வேண்டும். கேட்பவருடைய சிந்தனையைக் கிளறும் விதத்தில், தான் எடுத்துச் சொல்லும் கருத்துகள் அவர்கள் மனதில் நன்கு பதியும் விதத்தில் பேச வேண்டும். சிந்தனையற்ற பேச்சு, பிறர் சிந்தனையைத் தூண்டாத பேச்சு எவ்வளவு அழகாக அடுக்காக இருந்தாலும் ஒருபோதும் நல்ல பேச்சாகாது. அதனால் ஒரு பயனும் விளையாது” என்ற கருத்து உடையவர் பெரியார்.. “பொதுநலத் தொண்டுக்காகப் பேசப் பழகுவதுதான் விரும்பக் கூடியதாகும். போற்றக் கூடியதுமாகும். நல்ல கருத்துகளை எடுத்துச் சொல்லவே இளைஞர்கள் பழக வேண்டும். மக்களை நல்வழியில் திருப்பக் கூடிய நல்ல கருத்துகளையே எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். நல்ல கருத்துகளை எடுத்துக் கூறி - உண்மையைக் கூறி - குறைபாடுகளைக் கூறி - உண்மை தேவைகளைக் கூறி மக்களைத் தன்வயப்படுத்துவோனே நல்ல பேச்சாளியாவான்”²³ என்று இலக்கணம் வகுத்த பெரியார் அதையே தம் அணுகுமுறையாகக் கொண்டிருந்தார். ('விடுதலை' - 06.11.1949)

பிரச்சாரத்தின் போது கடுமையான எதிர்ப்பினைப் பெரியார் சந்தித்து இருக்கின்றார். சின்னாளப்பட்டியில் பெரியார் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது தொடர்ச்சியாக கல் வீசப்பட்டது. பெரியார் பேச்சை நிறுத்தவில்லை. தலையில் துண்டைக் கட்டிக் கொண்டு சொல்ல வேண்டிய கருத்துகளைச் சொல்லிக்கொண்டே இருந்தார். இதுதான் அவர்தம் அணுகுமுறை. கடலூரில் கூட்டம் முடிந்தபின் ரயில்வே ஸ்டேசனுக்கு ரிக்ஷாவில் செல்லும்போது ஒரு செருப்பு வந்து விழுகிறது. கலங்கவில்லை பெரியார். ரிக்ஷாவைத் திருப்பு என்கிறார். மற்றொரு செருப்பும் விழுந்த பிறகு இரண்டையும் எடுத்துக் கொள்கிறார்.²⁴ இதுதான் அவர்தம் அணுகுமுறை. பெரியார் மேடையில் பேசும்போது, அழகிய

முட்டை வீசப்படுகிறது. நாற்றத்தை சால்வையால் மறைத்துக் கொண்டு உரையைத் தொடர்கிறார் பெரியார். இதுதான் அய்யாவின் அணுகுமுறை. சிவகங்கையில் கூட்டத்திற்குச் செல்லும்போது செருப்புத் தோரணத்தைக் கட்டிவைக்கிறார்கள், எதிர்க்கட்சியினர். பெரியார் திகைக்கவில்லை. எதிர்க்கட்சியினரின் சிரமத்தைக் கேலி செய்கிறார் செருப்பு 14 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்ததை அங்கதமாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

தம்மை பேச அழைத்திருக்கிறார்கள் என்பதற்காகப் பாராட்டிப் பேசும் இயல்பு பெரியாருக்கு இல்லை. வர்த்தகர் சங்க ஆண்டு விழாவில் பேசும்போது, “திருடன் மற்றவர்களின் பணத்தை அபகரிப்பதுபோல் வியாபாரியும் மற்ற ஜனங்களை வஞ்சித்து பணம் சம்பாதிக்கின்றான்” என்றும்,

சுதேசிய சங்கத்தில் பேசும்போது, “சுதேசியம் அர்த்தமற்றது - சுயநலம் நிரம்பியது - சூழ்ச்சியால் கற்பிக்கப்பட்டது” என்றும்,

எம்.ஜி.ஆரின் நூறாவது பட நிறைவு விழாவில், “கலைத்துறையில் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் ஒரு விளக்காக இருந்து வருகின்றார். நான் இவருடைய திறமையைப் போற்றுவேனே தவிர, தொண்டினைப் போற்றுவது என்பது கிடையாது. ஏனெனில், நம் நாட்டில் சினிமாவானது அறிவை வளர்க்காமல், உணர்ச்சியைத்தான் தூண்டுகிறது. பணம் சம்பாதிக்கும் குறிக்கோளுடன் படங்கள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. சம்பாதித்தது போதும் என்று, இவர் மக்களுடைய அறிவை வளர்க்க, சிந்தனையைத் திருப்ப, இனிமேல் பாடுபட வேண்டும்”²⁵ என்றும்,

அமைச்சர் மா.முத்துசாமி தலைமையில் நடைபெற்ற கவியரங்கில் கவிஞர் கருணானந்தம், பாவலர் பாலசுந்தரம், புதுவை சிவப்பிரகாசம், பழமநீ, முத்தன், குடிஅரசு ஆகியோர் பெரியாரைப் பாராட்டிப் பாடிய கவிதைகளைக் கேட்ட பெரியார், “இப்பேர்ப்பட்ட புகழ் மொழிகளைக் கேட்டு, நான் சகித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்ததுதான் கஷ்டம்” என்றும்,

வேலூர் நாராயணன் பிறந்த நாள் விழாவில், “வேலூர் நாராயணன் சுயமரியாதை இயக்கத்தைச்

சேர்ந்தவர். அப்படிச் சொல்லியிருக்க மாட்டார். ஒருக்கால் அப்படிச் சொல்லி இருந்தால் அவரை மன்னிப்பு கேட்கச் சொல்லுகிறேன். சொல்லி இருந்தால் அவர் தி.மு.க.வில் இருப்பதற்கே லாயக்கற்றவர் என்றும்,

மதுரையில் சலவைத் தொழிலாளர் மாநாட்டில் பேசும்போது, “தொழில் ஒரு வர்க்கத்தாருக்கு உரியது என்ற கொள்கை மறைய வேண்டும். தொழிலை ஒரு வர்க்கத்தாருக்குச் சொந்தமாக ஆக்கிக் கொள்வதனால் அநேக கேடுகள் விளைகின்றன. அதனால், திராவிட நாட்டில் பிறப்பினால் உயர்வு தாழ்வு என்று கற்பிக்கப்படும் கொடுமையொழுக்கம் பலப்பட்டு வருகிறது. மனிதன் எந்தத் தொழிலை ஆரம்பத்தில் மேற்கொண்டானோ அதே தொழிலைக் கடைசிவரையிலும் பரம்பரையாகச் செய்யவேண்டிய நிபந்தனைச் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டுவிட்டது என்றும்,

திருச்சியில் வடமண்டல திராவிடர் மாணவர் மாநாட்டில் பேசும்போது, “இந்த நிலையற்ற பருவத்தில் எது நல்ல காரியம் என்று உங்களால் சிந்தித்து சலபத்தில் அறிந்து கொள்ள முடியாது. மாணவர்கள் தாமாகவே ஒரு நல்ல காரியத்தை ஆராய்ந்தறிந்து அதைச் செய்து முடிக்கக் கூடிய சக்தி படைத்தவர்கள் என்று என்னால் நினைக்க முடியவில்லை” என்றும்,

மனதில் பட்டதை வெளிப்படையாக அறிவிக்கும் தன்மையினைப் பெரியாரிடம் காண முடிகிறது. நம்மை பேச அழைத்திருக்கிறார்களே என்று அவர்களைப் பாராட்டிப் பேசாமல் எது சரியோ, அதை வெளிப்படையாக உரைக்கும் அணுகுமுறையே பெரியாரின் அணுகுமுறையாகும்.

வசவுகளைப் புறந்தள்ளும் அணுகுமுறை:

பெரியார் பாராட்டு மொழிகள் கேட்டு மகிழ்ந்ததில்லை. வசவு சொற்களைக் கேட்டு வருந்தியதில்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால் பாராட்டுகின்றவர்களிடத்திலே எச்சரிக்கையாக நடந்து கொள்வார். “எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் மனிதத் தன்மைக்கு மீறிய எந்த குணத்தையும் என் மீது சுமத்தி விடாதீர்கள்” என்று கேட்டுக்கொண்ட பெரியார் தாம் செல்லும் இடங்களில், “ராமசாமி கழுதைக்குச் செருப்படி”, “ராமசாமி கழுதை செத்துவிட்டது”,

“ராமசாமியின் மனைவி அவிசாரி” என்றெல்லாம் சுவர் எழுத்துகள் எழுதப்பட்டபோது பெரியார், “ராமசாமி சிரஞ்சீவியாக இருக்க வேண்டும்”, “ராமசாமி மனைவி கற்புக்கரசி” என்பதற்கெல்லாம் மகிழ்ச்சி அடைந்திருந்தால் தானே இதற்காக விசனப்பட வேண்டும்” என்று பதில் கூறிவிட்டு தம் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார். வசவுகளைப் பொருட்படுத்தாத அணுகுமுறையினைப் பெரியாரிடம் காண முடிகிறது.

கருத்து மாறுபாடு:

“கருத்து மாறுபடுவது இயற்கை. கொள்கை நடப்பு வேற்றுமை ஏற்படுவது மனித இயல்பானது. என்ன கருத்து வேறுபாடு இருந்தாலும் மனிதத் தன்மையோடு பிறர் கருத்தையும் மதிப்பதுடன் மனிதத் தன்மையோடு நடப்பதே முக்கியம். நாட்டின் பொதுநலமே கவனிக்கப்பட வேண்டும்” என்று கருத்து தெரிவித்த பெரியார் தம் வாழ்விலும் இந்த அணுகுமுறையைக் கடைபிடித்தார். பொது நிகழ்ச்சிகளில் பெரியார் கலந்துகொள்கிறபோது, ‘கடவுள் வாழ்த்து’ என்றவுடன் தமக்கு உடன்பாடு இல்லையென்றாலும் தட்டுத்தடுமாறி சிரமப்பட்டு எழுந்து நிற்பதை வழக்கமாகக் கொண்டார். வடலூர் சென்றபோது ‘புலால் உண்பவர்கள் உள்ளே வரக் கூடாது’ என்ற அறிவிப்புப் பலகையைப் பார்த்துவிட்டு ‘ஞானசபை’ உள்ளே செல்ல மறுத்துவிட்டார். ஈரோடு வட்டம் தேவஸ்தான கமிட்டியின் தலைவராக இருந்தபோது கோயிலின் செல்வங்கள் கொள்ளை போகாமல் காத்தார். ராஜகோபாலாச்சாரியார் மறைந்தபோது சென்னை கிருஷ்ணாம்பேட்டை மயானத்தில் தனது சக்கர வண்டியில் அமர்ந்திருந்த பெரியார், குடியரசுத் தலைவர் வி.வி.கிரி நின்று கொண்டிருந்த இடத்திற்குத் தள்ளிக்கொண்டு போகச் செய்து குடியரசுத் தலைவர் அமர ஏற்பாடு செய்தார். கருத்து மாறுபாடு கொண்டோரிடமும் மதிப்பு செலுத்தும் அணுகுமுறையைப் பெரியாரிடம் காண முடிகிறது.

போரின்போது பெரியாரின் அணுகுமுறை:

அந்நிய நாடு இந்தியா மீது போர் தொடுத்தபோது, பெரியாரின் அணுகுமுறை இந்தியாவுக்கு ஆதரவாக இருந்ததை அவர்தம் வரலாறு புலப்படுத்துகிறது.

இந்தியா - சீனாப் போர் 20.10.1962 முதல் 21.11.1962 வரை நடைபெற்றது. எல்லைச் சிக்கலைக்

காரணம் காட்டி இப்போர் நடைபெற்றாலும் மற்ற புற காரணிகளும் இப்போர் நடப்பதற்கு முதன்மைக் காரணமாக விளங்கின. 1959இல் திபெத்தில் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து சீன அதிகாரத்தை ஏற்க மறுத்த தலாய்லாமாவுக்கு இந்தியா அடைக்கலம் கொடுத்தது. திபெத்தில் இருந்து வந்தவர்களை இந்தியா ஆதரித்தது. சீனாவுக்கு கோபத்தை உண்டாக்கியது. 15.11.1962 அன்று பெரியார் வெளியிட்ட அறிக்கையில், போர் முயற்சிக்கு உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் அளித்திட மக்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார். மேலும், திருச்சியிலுள்ள தமது கல்வி நிறுவனங்கள் சார்பில் ரூ.2,000/- போர் நிதியாகத் திருச்சியில் காமராசரிடம் வழங்கச் செய்தார்.

இந்தியா மீது பாகிஸ்தான் 1965ஆம் ஆண்டு போர் தொடுத்தபோதும், 1971ஆம் ஆண்டு போர் தொடுத்தபோதும் பெரியார் இந்திய அரசுக்கு முழு ஆதரவு நல்கினார். 1965ஆம் ஆண்டு, “நம் துரோகிகளை நம்பியும், பார்ப்பனர்களின் - பத்திரிகைகளின் காட்டிக் கொடுக்கும் தன்மையை நம்பியும் படையெடுத்த பாகிஸ்தான், ஒரு போதும் நம்மை வெல்ல முடியாது. பொதுமக்கள் அய்ந்தாம் படையினரின் விஷமங்களுக்கு இடந்தரக் கூடாது. கண்ட்ரோல், ரேஷன் முதலியவற்றால் நமக்கு எவ்வளவு கஷ்டம் வந்தாலும் பொருட்படுத்தாமல், நம் அரசுக்குப் போர் முயற்சிகளில் நாம் உதவ வேண்டும்”²⁶ என்று பெரியார் பிரச்சாரம் செய்தார்.

1971ஆம் ஆண்டு கலைவாணர் அரங்கில் நடைபெற்ற பாகிஸ்தான் கண்டனக் கூட்டத்தில் பெரியார், “55 கோடி மக்கள் மீது 6 கோடி மக்கள் போர் தொடுத்திடவா?”²⁷ என்று முழங்கினார். அந்நிய நாடு இந்தியா மீது படையெடுத்தபோதெல்லாம் இந்தியாவுக்குத் தீவிரமான ஆதரவு நிலைதான் பெரியாரின் அணுகுமுறையாக இருந்திருக்கிறது.

பெரியாரும் பார்ப்பனர்களும்:

பார்ப்பனர்களிடத்தில் பெரியாரின் அணுகுமுறை எப்படி இருந்தது என்பதைப் பற்றி அறிந்திட பெரியாரின் உரைகளும் செயல்பாடுகளும் நமக்குத் துணை புரிகின்றன. “பிராமணர்கள் இந்த நாட்டில் வாழக்கூடாது என்றோ, இருக்கக் கூடாது என்றோ, திராவிடர் கழகம் வேலை செய்யவில்லை. திராவிடர் கழகத்தின் திட்டமும் அதுவல்ல; திராவிடர்

கழகத்தினுடைய திட்டமெல்லாம், திராவிடர் கழகமும், நானும் சொல்வது எல்லாம் - விரும்புவது எல்லாம், நாங்களும் கொஞ்சம் வாழ வேண்டும் என்பதுதான். இந்த நாட்டிலே நாங்களும் கொஞ்சம் மனிதத் தன்மையோடு, சமத்துவமாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான். இது பிராமணர்களை வாழக் கூடாது என்று சொன்னதாகவோ, இந்த நாட்டை விட்டு அவர்கள் போய்விட வேண்டுமென்று சொன்னதாகவோ அர்த்தம் ஆகாது. அவர்களைப் போகச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமுமில்லை. அது ஆகிற காரியம் என்று நான் கருதவில்லை”²⁸ என்று தெளிவுபடுத்திய பெரியார், “பிராமணர்களில் எனக்கு யாரிடமும் தனிப்பட்ட விரோதம் இல்லை” என்று அறிவித்தார். “ஆச்சாரியார் எனக்கு நல்ல நண்பர்தான்; ஆச்சாரியாரைப் போலவே மற்றும் பல பார்ப்பனர்களும் எனக்கு நண்பர்களாக இருந்துதான் வருகிறார்கள்; நெருங்கிப் பழகிக் கொண்டும் வருகிறார்கள்” என்றார்.

கொட்டும் மழையில், கார் பழுதாகி, பிரசவ வலியில் துடித்துக்கொண்டிருந்த பார்ப்பனப் பெண்ணுக்கு தன் ‘வேனை’ கொடுத்து உதவியவர் தந்தை பெரியார். தலைசிறந்த மனிதாபிமானியாகிய பெரியார் பார்ப்பனியத்தை எதிர்த்தார். பெரியாரைச் சந்தித்த ஜாதி இந்துக்கள், ‘நீங்கள் பிராமணரை எதிர்ப்பதை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறோம்; ஆனால், தாழ்த்தப்பட்டவர்களுடன் சமமாகப் பழக வேண்டும் என்று வலியுறுத்துவதை ஏற்க முடியவில்லை’ என்று தெரிவித்தபோது, கடுமையாகக் கண்டித்த பெரியார், நமக்கு மேற்பட்ட உயர்ந்த ஜாதி என்று ஏதுமில்லை. அதுபோல நம்மைவிட தாழ்ந்த ஜாதி என்று ஏதுவும் இல்லை என்று புத்தி புகட்டினார். மனித நேயமே அவருடைய அணுகுமுறையாக இருந்தது.

கருத்துச் சுதந்திரம்:

பெரியார் கருத்துச் சுதந்திரத்திற்கு மதிப்பளிப்பவர். “என் அபிப்பிராயத்தை மறுக்க உங்களுக்கு உரிமையுண்டு. ஆனால், என் அபிப்பிராயத்தை வெளியிடாமல் தடுப்பதற்கு உங்களுக்கு உரிமையில்லை” என்றவர். சென்னை செயின்ட் மெமோரியல் ஹாலில் கூட்டம் நடத்த பெரியார் அனுமதி கேட்கிறார். பெரியாரின் கொள்கைகளை அறிந்த அவர்கள், மண்டபத்தை வாடகைக்குக் கொடுக்க மறுத்து விடுகிறார்கள்.

அப்போது பெரியார் முடிவெடுக்கிறார். சென்னையிலே பொது மண்டபம் கட்டுவேன். மாறுபட்ட கருத்து உடையவர்கள் கேட்டாலும் கொடுப்பேன் என்று அறிவிக்கின்றார். எதிர்க்கருத்துகளுக்கு பெரியார் அஞ்சியதில்லை. பெரியார் திடலில் ராதா மன்றத்தை அமைத்தார். எல்லோருக்கும் பயன்படும் வகையில், மாற்றுக் கருத்துக்கொண்டோருக்கும் மேடையை அளிக்கும் அணுகுமுறையைப் பெரியாரிடத்தில் காண முடிகிறது.

உண்மையே பெரியாரின் அணுகுமுறை:

“எனக்கு உண்மையின் மீது மட்டும் மிகப் பற்று உண்டு” என்று அறிவித்த பெரியார், “இன்றைக்கு இல்லையானாலும், என்றைக்காவது உண்மையின் மேன்மையை மக்கள் உணரத்தான் போகிறார்கள். பொய்யும் புரட்டும் அதிக நாள் நீடிக்காது. உண்மை அதுதான் அதிக நாள் நீடிக்கும்” என்றார். தாம் தொடங்கிய அச்சகத்திற்கு, “உண்மை விளக்க அச்சகம்” என்று பெயர் சூட்டிய பெரியார் தாம் தொடங்கிய இதழுக்கு, ‘உண்மை’ எனப் பெயரிட்டார். உண்மையே அவர்தம் அணுகுமுறையாக இருந்தது. அவர் தொடங்கிய இயக்கம் வெற்றி பெறுவது உறுதி என்று அறிவித்தார். காரணம் கேட்டபோது அவர் அளித்த பதில், “உண்மையின் மீது கட்டப்பட்டதால்” என்றார். கடவுள் மறுப்பை வாழ்நாள் முழுதும் வலியுறுத்தி வந்த பெரியாரிடம், ‘கடவுள் நேரில் வந்தால்...’ என்று வினாவைத் தொடுத்தபோது, சற்றும் தயக்கமின்றி சட்டென்று சொன்னார், ‘கடவுள் உண்டு என்று சொல்லுவேன்’ என்று.

அதுதான் பெரியாரின் அணுகுமுறை. அதுதான் பெரியாரின் அணுகுமுறைக்கெல்லாம் அணுகுமுறை

அடிக்குறிப்புகள்:

1. கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை wikipedia
2. கருணானந்தம் கவிஞர், ‘தந்தை பெரியாரின் வாழ்க்கை வரலாறு’ - பக்கம் 113
3. ‘குடிஅரசு’ 31.3.1935 - பக்.3
4. வீரமணி.கி., ‘பெரியாரியல்’ இரண்டாம் பாகம் - பக்.192
5. சிதம்பரனார், சாமி. ‘தமிழர் தலைவர்’ பக்.53
6. நன்னன். மா. ‘பெரியாரைக் கேளுங்கள்’ - பக்.9-10

7. பெரியாரின் பேச்சு தூத்துக்குடி மாநாட்டு உரை, 8.5.1948 மற்றும் 9.5.1948.
8. Ibid
9. ‘விடுதலை’, 7.4.1952, பக்.3
10. வீரமணி.கி., ‘திராவிடர் கழக வரலாறு’ தொகுதி 1, பக்.162.
11. இராமநாதன்.ந., ‘பெரியாரியல் பாடங்கள்’, பக்.32.
12. வீரமணி.கி., ‘திராவிடர் கழக வரலாறு’ தொகுதி 1, பக்.117-118
13. ‘விடுதலை’ 13.11.2010, பக்.3
14. வீரமணி.கி., Ibid
15. கருணானந்தம் கவிஞர், ‘தந்தை பெரியாரின் வாழ்க்கை வரலாறு’ பக்.190-191
16. நன்னன்.மா., ‘பெரியாரைக் கேளுங்கள்’ - பக்.473
17. Ibid பக். 469-470.
18. Ibid பக். 470
19. Ibid பக்.464, 465
20. வீரமணி.கி. ‘பெரியாரின் மனித நேயம்’.
21. வீரமணி.கி. ‘திராவிடர் கழக வரலாறு’ பக்.103
22. வீரமணி.கி., ‘திராவிடர் கழக வரலாறு’ பக்.238
23. ‘விடுதலை’ 6.11.1949 - பக்.2
24. வீரமணி.கி., ‘அய்யாவின் அடிச்சுவட்டில்....’ - பக்.9
25. கருணானந்தம் கவிஞர், ‘தந்தை பெரியார் வாழ்க்கை வரலாறு’ பக்.518, 519
26. Ibid பக்.
27. Ibid பக்.
28. வீரமணி.கி., ‘உலகத் தலைவர் பெரியார்’ தொகுதி 4, பக்.109

ஆசிரியர் குறிப்பு:

முனைவர். நம். சீனிவாசன், பெரியார் மணியம்மை அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப நிறுவனத்தில் (நிகர்நிலைப் பல்கலைக் கழகம்), பெரியார் சிந்தனை உயராய்வு மய்யத்தின் இயக்குநர் ஆவார். மதுரை, மன்னர் திருமலை நாயக்கர் கல்லூரியில் 20 ஆண்டுகள் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர். மலேசியாவில் நடைபெற்ற அய்ந்தாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டிலும், இலட்சத்தீவில் நடைபெற்ற எழுத்தாளர் சந்திப்பிலும் பங்கு பெற்றவர். திராவிடர் இயக்க ஆய்வாளர். ■